

2

Lắng Nghe Tiếng Chúa

4

Agape

6

Sứ Mệnh của Đức Chúa Trời

12

Làm Gì Khi Chúa Nói “Không”

18

Đức Chúa Trời thực sự đã xúc
đầu cho các hoạt động từ thiện

24

Sự biết trước tuyệt vời

27

Ơn Cứu Rỗi

28

Chuyện kể về ba người chị em

32

Bước Đi Theo Sự Kêu Gọi

36

Tia Nắng Một Ngày Mới

38

Kính Thánh trong đời
Cha Zossima

MỤC LỤC

10

Home Run

Quyền Năng và Tình Yêu của Chúa

16

Sức Mạnh Của Đức Tin

20

Testimonies on SOMA's seminar

41

Gia Đình Lớn Của Con Đã Có
Chúa Ban Phước ...

42

Bà Nội Tôi

44

Bạn Muốn Người Xung Quanh
Sẽ Nghĩ Gì Về Bạn

45

Nhớ Bà

46

Thông Điệp Từ Summit

50

God Is Our Healer

52

Món Quà Từ Cha

54

Khao Khát Được Biết Chúa
Mỗi Ngày

56

Khi Tôi Nói Tôi Là
Cơ Đốc Nhân

58

CTTL NEWS

LẮNG NGHE TIẾNG CHÚA

“Con là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn.”

Lu-ca 3:22b

Khó có thể nói chính xác về những gì có thể thấy vào buổi sáng đó bên bờ sông Giô-đanh. Không dễ để biết chính xác tiếng phán đó như thế nào.

Khi người thanh niên Giê-su cầu nguyện, nước vẫn đang nhỏ xuống từ mái tóc, bầu trời mờ xám mở ra.

Chùm ánh sáng mặt trời xuyên qua đám mây.

Một con chim, màu sắc gì không rõ... như hình chim bồ câu.

Và tiếng phán.

Âm thanh như thế nào? Thanh cao hay trầm bổng? Nhanh hay chậm rãi?

Hẳn là một số người vẫn nhớ câu chuyện người trai trẻ Giê-su này được sinh ra có sự chứng kiến của một số người chăn cừu, và thiên binh cùng thiên sứ hát. Nhưng đó là câu chuyện lâu rồi. Giờ này, không ai đợi chờ cái khoảnh khắc bầu trời bị xé ra khi người trai trẻ này và những người khác chịu báp-têm trên dòng sông Giô-đanh.

Dường như, sự mong chờ của con người lúc bấy giờ đặt vào Giăng Báp-tít, người có đôi mắt hoang dã. Một số người thì thảo với nhau, “Giăng Báp-tít chính là Đấng Cứu Thế, là người được xức dầu”. Giăng Báp-tít là người đàn ông có bộ râu quai nón với đôi mắt hoang dại, khoác trên mình tấm da lông xù, tóc dài bện từng búi. Hơi thở của ông ta toàn mùi châu chấu. Răng sún vì lúc nào cũng dính mật ong. Tuy nhiên, con người này đã làm những nhà lãnh đạo bủ nhìn La-mã sợ hãi. Ông không ngại khi gọi họ là ‘rắn lục’. Giăng có thể là Chúa Cứu Thế. Lời đồn thổi khiến vua Hê-rôđê sợ. Có lẽ ông đúng là Đấng đó. Nhưng, Giăng lại không nhận mình là Đấng mà họ mong đợi và kỳ vọng. “Hãy chờ đợi một Đấng khác, ta đây không xứng đáng.” Vì thế người ta đã chờ.

Không ai mong đợi nhiều ở Giê-su, người trai trẻ, con ông Giô-sép làm thợ mộc ở tận Na-xa-rét. Hôm nay, anh cũng đến để chịu báp-têm. Đúng là có câu chuyện về những nhà thông thái phương Đông. Họ đã đi đây, đi đó tìm kiếm ngôi sao lạ và đi theo sự dẫn đường của ngôi sao tìm gặp được bé Giê-su mới sinh. Họ đã mang

những món quà quý giá dâng cho Giê-su. Nhưng rồi sau đó? Có ai đã dự báo về hiện tượng thiên văn lạ lùng đó không? Có ai chờ đợi con chim lạ bay xuống như vậy không? Không có ai chờ tiếng phán từ trời. Tất cả mọi việc đã diễn ra khi người ta ít mong đợi nhất.

Có tiếng phán từ trời. Như vậy tiếng phán đó đến từ bầu trời hay nó đến từ ‘Thiên Đàng’? Đến từ Thiên Đàng có nghĩa là không từ đâu cả mà là đến từ mọi nơi. Tiếng đó không phát ra từ ai hết, nhưng lại có nghĩa là phát ra từ mọi người. Tiếng đó vang vọng trong tấm lòng con người, dội lại trong lòng ngực của người chứng kiến, như âm trầm sâu thẳm. **“Con là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”**

Bạn hãy ghi nhớ điều này: hành động đầu tiên trước công chúng của Chúa Giê-su đấy chính là nghe Tiếng Chúa Cha. Trước khi hành động, Người lắng nghe. Trước khi giảng dạy, trước khi khuấy động dân chúng, trước khi chọn môn đồ đầu tiên, trước khi đi bộ trên mặt nước, trước mọi sự, Người lắng nghe tiếng Đức Chúa Cha **“Con là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”**

Có lẽ bạn sẽ thắc mắc: ‘đẹp lòng về điều gì?’ Chúa Giê-su đã làm gì để đẹp lòng Đức Chúa Trời cho đến thời điểm này? Và câu trả lời là ‘chưa làm gì hết’. Trước khi hành động Người lắng nghe. Trước khi làm điều gì được biết đến, Chúa Giê-su đã lắng nghe lời của tình yêu và lời của sự khẳng định. Đức Chúa Cha không chờ Chúa Giê-su hành động rồi mới khẳng định tình yêu và sự chấp thuận của Ngài. **“Con là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”**

Vì thế, tiếng phán đã đến trước, không phải là sự mặc khải được chờ đón, mà là một sự khám phá bất ngờ về lẽ thật. Lẽ thật ấy đã được bày tỏ ngay bên bờ sông Giô-đanh buổi sáng hôm đó. Chúa Giê-su chưa hoàn tất việc gì đáng kể cho đến lúc bấy giờ. Người chưa có công gì đáng để Thiên Chúa chú ý, nhưng bên bờ sông Giô-đanh, Đức Chúa Cha không xem xét như vậy. Mọi người đã nghe thấy tiếng phán, họ đều hiểu khi lời công bố được tuyên rao: “Ta yêu Con, Ta đẹp lòng về Con.”

Việc này đã xảy ra như thế nào? Từng trời mở ra, ánh sáng từ trời chiếu xuống, sự xuất hiện của con chim, tất cả những điều này đều ở lại trong trí tưởng tượng của chúng ta. Khó có thể nói họ đã thấy như thế nào, họ đã nghe thấy như thế nào, nhưng sự thật đó là ngày Giê-su chịu báp-têm, Người đã thấy và cảm nhận được sự hiện

hữu của Đức Thánh Linh. Mọi người nghe thấy tiếng Đức Chúa Cha **“Con là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”**

Có lẽ ngày hôm nay, nghe được tiếng Chúa phán, “Con là con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường” sẽ mang đến sự tác động đặc biệt cho người nghe. Tại sao vậy? Vì chúng ta thường nghe những lời nói như: “con lười lắm! học đốt không ai bằng,” “anh không xứng đáng, anh nghèo lắm,” “anh không làm gì ra tiền,” “cô không được cái tích sự gì hết,” “xem lại mình đi, ở đây chỉ tuyển người cao 1m7 trở lên,” “bằng tuổi này ai nhận mà nộp đơn?” “ở đây cần người giỏi có kinh nghiệm thôi” “Cần người nói English chứ không cần người dùng Vinglish”... Những tiếng nói này thường lấn át tiếng phán của Đức Chúa Trời.

Những tiếng nói này bóp chết sự sống. Chúng ta cần loại ra ngoài đôi tai của mình những tiếng nói đấy. Hãy dừng cảm và nhạy cảm để nghe được tiếng Chúa. Tiếng Chúa sẽ giữ lòng và ý tưởng anh em và khẳng định anh em là ai trong cái nhìn của Chúa. Để thực sự là con người, thực sự sống anh em hãy tôn vinh Chúa. Cần tấm lòng dừng cảm để nghe được tiếng Đức Chúa Trời, **“Con là con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”**

Làm thế nào để chúng ta bỏ ngoài tai những tiếng nói của trần gian? Làm thế nào chúng ta có thể nghe được tiếng Chúa và giúp người khác cũng nghe được tiếng êm dịu của Ngài. “Con là con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”

Đức Chúa Trời nói với chúng ta những lời này, không phải vì chúng ta xứng đáng nhận. Tình yêu của Chúa không phải là điều mà chúng ta phải cố công giành được, hay không thể giành được. Đức Chúa Trời yêu bạn. Đức Chúa Trời hài lòng về bạn. Đức Chúa Trời yêu người lân cận của bạn, Ngài yêu người thân thích của bạn, Ngài yêu cả những người ghét bạn, Ngài yêu cả những người theo nhà nước Hồi giáo tự xưng (IS). Đức Chúa Trời đẹp lòng với người góa bụa, và kẻ mồ côi. Ngài đẹp lòng với những người khuyết tật bẩm sinh, Ngài yêu từng con người trong các dân tộc Việt Nam... Đức Chúa Trời đẹp lòng vì con người là tạo vật đẹp đẽ nhất và duy nhất mang hình ảnh của Ngài.

Mỗi khi nhìn vào bạn, mỗi khi nhìn vào bất kỳ ai, Chúa thấy đúng con người chúng ta. **“Các con là con Ta, con trai, con gái yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đường.”** Bạn đã nghe thấy tiếng phán đó của Chúa chưa?

AGAPE

bởi sự thương yêu của Ngài
đã định trước cho chúng ta

Cảm tạ Chúa vì tôi được nhận làm con nuôi Ngài, được gọi là con gái yêu dấu của Đức Chúa Trời

Mẹ tôi từng nói, trong hai chị em, mẹ vẫn thương con hơn.

Có nghĩa rằng, vẫn có gì đó “không công bằng” trong tình yêu giữa người mẹ với các con cái mình; vẫn có gì đó “có điều kiện” trong tình yêu.

Dù rằng trường hợp của tôi không đại diện cho các gia đình khác, mẹ tôi cũng không đại diện cho các ông bố bà mẹ khác, nhưng điều này cũng đủ để phủ nhận tình mẫu tử, hay thậm chí phụ tử là thứ tình yêu vô điều kiện.

Vậy mới nói, thật khó để hiểu được **tình yêu vô điều kiện** Đức Chúa Trời dành cho tôi, cho chúng ta, khi mà “*bởi sự thương yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ, theo ý tốt của Ngài.*” – Ê-phê-sô 1:5

Không bởi chúng ta là ai, chúng ta có thể làm được gì để chứng minh mình xứng đáng nhận lấy vị trí con nuôi này. Chính Chúa đã chủ động đến với chúng ta.

Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ, Con rất yêu dấu Ngài đã vì chúng ta chịu chết – Rô-ma 5:8

Nhờ tình yêu chủ động đó mà chúng ta đã chẳng nhận lấy thần trí của tôi mọi đặng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! – Rô-ma 8:15

Có lời bài hát rằng: “Khi con đếm các ân phước Ngài đã ban, con nhận ra thật Chúa quá yêu con.”

Thật Chúa quá yêu tôi, dù tôi chẳng hề xứng đáng.

Trong nhiều lần và bằng nhiều cách, Ngài liên tục bày tỏ tình yêu Ngài với tôi khi tôi cứ nghi

ngờ tình yêu này nhưng mãi mê với những điều hư vô trong thế gian rồi mất phương hướng trong thế giới đầy hỗn loạn này.

Lúc lòng tôi đầy ngờ vực và mặc cảm, Ngài nhẹ nhàng nói lời êm dịu bên tai tôi “con là con gái yêu dấu Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn”. Không một lời cáo trách, không một hình phạt nghiêm khắc nào nhưng là một vòng tay ấm áp luôn chào đón đứa con trở về khi đã bối rối và mệt mỏi vẫy vùng giữa biển đời khắc nghiệt.

Lúc Ngài đưa tôi đến trong sự hiện diện Ngài, khiến lòng tôi đầy choáng ngợp, chỉ biết khóc không dứt trong sự vui mừng. Ngài cho tôi được tự do thờ phượng Chúa cùng các anh chị em khắp năm châu bốn bể trong sự vận hành quyền năng và mạnh mẽ của Thánh Linh Ngài. Tâm linh tôi nháy nhót hân hoan như Ê-li-sa-bét khi xưa được mẹ Chúa thăm viếng. Ấy là khi Ngài bày tỏ cho tôi rằng “Ta biết chương trình ta hoạch định cho con”; “con được tạo dựng để trở nên người thờ phượng Ta, trong tâm linh và lẽ thật”.

***

Có câu chuyện kể về một em bé, biết rằng mình là con nuôi và khi bị một em bé khác chế giễu “mày chỉ là đứa con nuôi.” Tuy nhiên, em bé đó tự hào mình là con nuôi và đã trả lời: “Vâng, tôi được nhận làm con con nuôi. Cha mẹ nuôi tôi đã lựa chọn tôi giữa bao nhiêu đứa trẻ khác và đã nhận tôi làm con ruột của ông bà. Còn cha mẹ anh phải nhận lãnh đứa con họ sanh ra chứ không có quyền lựa chọn đứa nào cả.”

***

Cảm tạ Chúa vì tôi được nhận làm con nuôi Ngài, được gọi là con gái yêu dấu của Đức Chúa Trời.

Vân Anh

SỨ MỆNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI: ĐƯỢC PHƯỚC ĐỂ TRỞ THÀNH NGUỒN PHƯỚC

Tháng 3/2013, hành trình đức tin của tôi được hoàn toàn thay đổi và phấn hưng bởi một lễ thật xuyên suốt Kinh Thánh. Lễ thật này không chỉ giúp tôi và những người học viên cùng khóa của tôi, hay một số lãnh đạo và các Hội thánh trên cả nước. Những khóa học tương tự này chính là chìa khóa giúp mang đến sự đột phá khiến đất nước Philippines từ một nơi nhận các nhà truyền giáo (missionary receiving) trở thành top 10 đất nước sai đi nhiều nhà truyền giáo (missionary sending) nhất thế giới từ sau thập kỷ 90 đến nay. Trước đó, khóa học này cũng thúc đẩy sự rao giảng trên khắp đất nước và kết quả là 13 nhóm dân chưa được chạm đến còn lại tại đất nước này đã có một hội chúng hoặc nhiều hơn tại địa bàn của mình. Philippines đã hoàn tất việc rao giảng lời Chúa cho toàn bộ nhóm dân tại đất nước mình.

Đọc tới đây, chắc các bạn cũng thắc mắc rằng câu chuyện này có ý nghĩa như thế nào với việc xây dựng vương quốc Đức Chúa Trời? Chúng ta hãy cùng nhìn lại Lời của Đức Chúa Trời từ buổi Sáng Thế để hiểu rõ nhé.

Kinh Thánh là một câu chuyện tình yêu hai chiều mà Đức Chúa Trời mới bày tỏ cho bạn. Chắc hẳn bạn cũng biết chiều thứ nhất, Chúa muốn bày tỏ rằng Ngài yêu bạn. Nhưng bạn có biết rằng chiều thứ hai chính là tình yêu của bạn với Chúa, trong đó Ngài cũng mong muốn bạn yêu Ngài cách trọn vẹn hơn? Vậy bạn có biết cần phải làm gì để thực hiện chiều tình yêu thứ hai đó?

Câu trả lời là HOÀN THÀNH SỨ MỆNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI TRAO CHO BẠN

Sứ mệnh ấy lần đầu tiên được tỏ ra trong giao ước với Áp-ra-ham, cha của mọi dân tộc trong Sáng Thế Ký 12:1-3:

“1 Chúa bảo Áp-ram: “Con hãy rời bỏ quê hương, dân con và nhà cha con để đi đến xứ Ta sẽ chỉ cho. 2 Ta sẽ làm cho con thành một nước lớn. Ta sẽ ban phước lành cho con; Và làm nổi danh con; Và con sẽ thành một nguồn phước. 3Ta sẽ ban phước lành cho ai chúc phước con; Và rủa sả kẻ nào nguyền rủa con. Tất cả các dân tộc trên thế giới sẽ nhờ con mà được phước.”

Câu 1 – 3 là Phần Đầu của giao ước, nói về những ân phước mà Đức Chúa Trời hứa sẽ ban cho con cái Ngài. Câu 4 là Phần Sau của giao ước, nói về trách nhiệm xuyên văn hóa trên con dân được ban phước của Đức Chúa Trời. Như vậy, có thể thấy phước hạnh Phần Đầu dành cho chúng ta, gia đình và dân tộc chúng ta. Phước hạnh Phần Sau dành cho những ai không cùng dân tộc với chúng ta.

Giao ước Áp-ra-ham chính là mục đích không thay đổi của Đức Chúa Trời. (Hêbơr: 6-17) Vậy, Giao ước Áp-ra-ham chính là Đại Mạng Lệnh mà Chúa dành tất cả cho con cái Ngài. Giao ước này được nhắc tới 395 lần trong Kinh Thánh. Đại Mạng Lệnh mà Ngài muốn chúng ta thực hiện là đem phước hạnh hay sự cứu rỗi đến với mọi dân tộc trên thế giới.

Ước tính trên thế giới có khoảng 16.700 dân tộc đang cùng sinh sống, trong đó, có tới hơn 7.000 dân tộc còn chưa được hoặc ít được Phúc Âm chạm tới. Những nhóm dân tộc này được gọi là Nhóm Dân ít Được Chạm Tới (NDIDCT). Vì vậy, để hoàn thành Đại Mạng Lệnh, chúng ta cần tập trung truyền bá Phúc Âm tới những NDIDCT này. Lời Chúa có chép về sự hoàn tất Đại Mạng Lệnh trong một số câu như sau:

“Tin Lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.” (Mathiơ 24:14);

“Chúng hát một bài ca mới rằng: Ngài đáng lấy quyển sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết lấy huyết mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về mọi chi phái, mọi tiếng, mọi dân tộc, mọi nước, 10 và Ngài đã làm cho những người ấy nên nước, và thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta; những người ấy sẽ trị vì trên mặt đất.” (Khải Huyền 5:9-10);

và được tiếp tục mô tả trong đoạn 7:9-10:

“Sự ấy đoan, tôi nhìn xem, thấy vô số người, không ai đếm được, bởi mọi nước, mọi chi phái, mọi dân tộc, mọi tiếng mà ra; chúng đứng trước ngai và trước Chiên Con, mặc áo dài trắng, tay cầm nhành chà là, 10 cất tiếng lớn kêu rằng: Sự cứu rỗi thuộc về Đức Chúa Trời ta, là Đấng ngự trên ngai, và thuộc về Chiên Con.”

Vậy, tới giờ, chắc bạn đã hiểu vì sao việc hoàn thành rao giảng Lời Chúa cho mọi dân tộc tại Phillipines lại được đánh giá cao trong phần đầu của bài viết này. Hiện nay, rất nhiều Hội Thánh khắp thế giới đã nhận ra được vai trò của việc thực hiện Đại Mạng Lệnh này. Tổ chức Kairos và dự án mang tên Joshua Project đang là một trong những tổ chức hay mục vụ đi đầu và chuyên tâm vào việc thúc đẩy truyền giáo cho các NDIDCT trên thế giới. Theo đó, công việc rao giảng cho những NDIDCT còn lại được coi là nhiệm vụ cần được hoàn tất, còn việc làm chứng cho tất cả những người còn chưa biết đến Chúa xung quanh chúng ta được gọi là nhiệm vụ có thể theo đuổi. Cả hai nhiệm vụ cần được thực hiện song song để sẵn sàng chuẩn bị cho sự tái lâm của Chúa. Nhiều năm gần đây, một vài thuật ngữ đã được biết đến nhiều hơn nhờ phong trào này như: Cửa sổ 10/40 (10/40 Window) là khu vực nằm từ 10-40 độ Bắc của xích đạo, là khu vực được tiếp cận với Cơ Đốc Giáo ít nhất thế giới; hay Nhiệm Vụ Chưa Hoàn Thành (Unfinished Task).

Tại Việt Nam, số NDIDCT là 22 dân tộc, chiếm khoảng 40% trong số 54 dân tộc anh em. Bạn có thể bắt đầu từ những dân tộc này. Cầu nguyện dâng lên Chúa những NDIDCT, cầu xin Ngài sai phái những nhà truyền giáo mang Phúc Âm đến với họ; dâng hiến, hỗ trợ hoạt động truyền giáo xuyên văn hóa; ra đi truyền bá Phúc Âm tới các nhóm dân này; v.v... Tùy theo khả năng và sự kêu gọi của Chúa, bạn hãy cố gắng hết sức để góp phần vào việc thi hành sứ mệnh mà Đức Chúa Trời đã trao.

Xin được giới thiệu 22 NDIDCT tại Việt Nam trong phần dưới đây: Bô-y, Chút, Cống, Cờ lao, Giáy, Hà Nhì, Khánh, Khơ Mú, La chí, La Ha, La Hủ,

Nguồn tham khảo
1. Kairos International: <http://www.kairosproject.org/>
2. Joshua Project: <https://joshuaproject.net/>
3. 10/40 Window: https://en.wikipedia.org/wiki/10/40_Window
4. Unfinished Task: <http://legacy.joshuaproject.net/joshua-project.php>

Lào, Lô Lô, Lự, Mảng, Ngái, Pà Thẻn, Phù Lá, Pu Páo, Thái (đỏ), Thổ, Xinh Mun

Phần nhiều trong số các dân tộc kể trên có mặt bằng dân số ít, thường sống tại những vùng xa xôi, hẻo lánh và chịu cảnh nghèo đói. Việc tiếp cận các nhóm dân này có thể khó khăn nhưng các bạn có biết rằng nhiếp ảnh gia người Pháp Réhahn, chỉ với tấm lòng nhiệt huyết và sự đam mê, đã đến và chụp lại ảnh của rất nhiều nhóm dân thiểu số này không? Vậy, những Cơ Đốc Nhân được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh chắc chắn sẽ còn làm được nhiều hơn nữa.

Sau này, nếu bạn được cảm thúc và muốn được đi ra làm chứng cho những người ít được biết đến Chúa, hãy nhớ tới những người anh chị em của mình thuộc 22 dân tộc này trước hết. Họ không sống cách chúng ta quá xa đâu. Và hãy để cho họ biết rằng Lời Chúa cũng đã đến rất gần với họ rồi.

Evelyn Doan.

Em bé Phù Lá.
Ảnh: Réhahn Photography

Phim “Home Run” kể về câu chuyện của Cory Brand, một cầu thủ bóng chày hàng đầu, người đang phải đấu tranh với chứng nghiện rượu. Cory Brand là một nhân vật có ý chí mạnh mẽ, bền bỉ, là người không cần bất cứ điều gì từ bất kì ai – nhưng sâu thẳm bên trong anh lại là một con người bị tổn thương, sợ hãi, không chắc chắn và đang đấu tranh với chính mình. Trong nhiều năm, Cory đã giấu nỗi đau của mình. Anh sử dụng sự tức giận để che giấu những gì anh cảm thấy. Anh khao khát được mọi người công nhận bằng tài năng chơi bóng chày của mình.

Quá khứ của anh là những vết thương với việc bị lạm dụng bởi một người cha nghiện rượu. Anh đã bị đình chỉ thi đấu khi không kiểm soát được cơn giận dữ của mình sau khi uống say. Việc này đã khiến anh bị điều tới làm huấn luyện viên ở Oklahoma và tại đây anh đã tham dự chương trình ‘Celebrate Recovery’. Đây là một chương trình giúp những người bị tổn thương, bị lạm dụng và người nghiện được phục hồi bằng quyền năng và tình yêu của Chúa. Chương trình này đã trở thành một bước ngoặt trong cuộc đời của Cory Brand. Thông qua câu chuyện của Cory Brand, chúng ta sẽ nhận ra rằng con người có thể thay đổi.

Trong lời chứng của mình, anh đã nói rằng: “Tôi đã sử dụng rượu trong suốt cuộc đời của mình để thay thế cho tình yêu và sự ghi nhận mà tôi không bao giờ nhận được từ cha tôi. Nhưng mỗi một giọt rượu, mỗi một

giọt, trong đêm tối, cũng không thể thay thế nỗi đau trong tôi, nỗi đau mà chỉ có Chúa mới có thể lấp đầy. Tôi đã cố gắng thay đổi, nhưng lần nào cũng thất bại. Tôi nhận ra rằng tôi hoàn toàn bất lực khi không có Chúa. Với sự giúp đỡ của Chúa, tôi tìm thấy sự tự do khỏi những nỗi đau và thói quen cũ, điều mà trước đây tôi nghĩ là không thể. Gia đình tôi đã chịu tổn thương qua nhiều thế hệ. Tôi chịu tổn thương từ những nỗi đau của bố tôi. Và bố tôi chịu tổn thương bởi nỗi đau của ông tôi. Nhưng đây là cách mà mọi thứ thay đổi. Đây là nơi mà tôi được biến đổi. Và ngày hôm nay tôi bắt đầu một câu chuyện mới. Tôi là con cái của Đức Chúa Trời. Và tôi có một người Cha luôn luôn yêu thương tôi cho dù tôi ở bên trong hay bên ngoài sân bóng chày.

Kết phim là lời chứng của Cory. Anh đã đầu phục trước Chúa như một người con đầu phục trước tình yêu thương vô điều kiện của Cha mình, như trong *I Giăng 3:1* ‘*Hãy xem Đức Chúa Cha đã ban cho chúng ta tình yêu thương lớn dường nào, đến nỗi chúng ta được gọi là con cái của Đức Chúa Trời, và chúng ta thật là con cái Ngài!*’

cphan

HOME RUN

Quyền năng và tình yêu của Chúa

FREEDOM IS POSSIBLE

Làm gì khi Chúa nói “Không”?

Khi ở nơi vắng lặng và có thể hoàn toàn chân thật với chính mình trước Chúa, chúng ta thường suy nghĩ về những ước mơ và hy vọng được ấp ủ bấy lâu nay. Chúng ta ước ao rằng một ngày nào đó mình sẽ có được một căn biệt thự nghỉ dưỡng cao cấp, hay tích đủ tiền để đi du lịch Châu Âu kỷ niệm 20 năm ngày cưới...

NO

D

Tuy nhiên, rất có thể chúng ta sẽ qua đời thậm chí trước khi những ước mơ đó trở thành hiện thực. Nếu vậy, chúng ta sẽ cảm thấy thật buồn chán và dần vật. Vua Đa-vít nhận câu trả lời “Không” từ Chúa và chấp nhận một cách lặng lẽ, không lời ca than. Đó quả là việc rất khó. Nhưng chúng ta có thể tìm thấy trong di nguyện cuối cùng của Đa-vít hình ảnh tự họa đẹp đẽ của một người đẹp lòng ĐCT hoàn toàn.

Sau bốn mươi năm trên cương vị vua I-sơ-ra-ên, vua Đa-vít đã già và lưng có thể đã còng bởi tuổi tác, người triệu tập tất cả các quan chức I-sơ-ra-ên để dặn dò. Đây là những người sẽ gánh trọng trách của đất nước, họ đang chờ đợi để tiếp nhận những hướng dẫn và lời chỉ dạy khôn ngoan từ Đa-vít. Vậy vị vua bảy mươi tuổi đã nói những gì?

A MAN OF PASSION & DESTINY

Đa-vít bắt đầu nói ra niềm ước ao của mình về việc xây cất đền thờ làm nơi đặt hòm Giao Ước của Đức Giê-hô-va (1 Sử ký 28:2). Đó là ước mơ chưa thành hiện thực của cuộc đời ông. Đa-vít bộc bạch với các cận thần rằng “Đức Chúa Trời phán với ta rằng: ‘Con không được xây cất đền thờ cho danh

A

Ta, vì con là một chiến sĩ và đã làm đổ máu quá nhiều” (1 Sử ký 28:3)

Giấc mơ chưa kịp nảy nở đã tàn lụi trong khoảnh khắc. Dầu vậy, trong lời của mình, Đa-vít đã chọn cách tập trung vào những gì Chúa cho phép ông làm để cai quản dân I-sơ-ra-ên, đưa con trai mình là Sa-lô-

môn lên nối dõi và để lại giấc mơ của mình cho con (28:4-8). Sau đó, trong lời cầu nguyện đầy khiêm nhường, Đa-vít ca ngợi sự vĩ đại của Chúa, cảm ơn Ngài vì những ân phước và cầu thay cho dân tộc I-sơ-ra-ên và cho vị vua kế nhiệm mình là Sa-lô-môn (29:10-19).

Thay vì tự chôn mình trong dần vật và cay đắng do không thực hiện được mơ ước, Đa-vít đã ca ngợi Chúa bằng trọn cả tấm lòng. Sự ca ngợi này loại bỏ những gì thuộc về thế gian ra khỏi bối cảnh hiện tại và chỉ tập trung hoàn toàn vào việc tôn vinh Đức Chúa Trời hằng sống.

“Lạy Chúa, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên tổ phụ chúng con, chúc tụng Ngài từ đời đời cho đến đời đời. Chúa ôi, nguyên sự vĩ đại, quyền năng, vinh hiển, uy nghi, và huy hoàng đều thuộc về Ngài, vì mọi sự trên trời và dưới đất đều thuộc về Ngài. Lạy Chúa, nguyên vương quyền thuộc về Ngài,

ID

vì Ngài được tôn cao và là thủ lãnh của tất cả. Sự giàu sang và tôn trọng đều từ Ngài đến; Ngài trị vì tất cả. Quyền năng và sức mạnh đều ở trong tay Ngài. Tay Ngài làm cho mọi kẻ

Ngài chọn được tôn trọng và được ban quyền lực” (29:10-12)

Khi Đa-vít nghĩ tới ân điển dư dật mà Chúa đã ban cho con dân Ngài, lời ca ngợi của ông chuyển sang lời cảm tạ. “Vậy bây giờ, lạy Đức Chúa Trời của chúng con, chúng con cảm tạ Ngài và chúc tụng danh vinh hiển của Ngài” (29:13). Đa-vít ý thức được rằng dân sự của mình không có gì đặc biệt. Một phần lịch sử của họ chỉ lang thang trong sa mạc và dựng trại tạm, cuộc sống của họ nay đây mai đó như những kiều dân trên đất. Dầu vậy, bởi sự tốt lành của Chúa, họ vẫn có thể dâng lên những tài vật cần thiết để chuẩn bị xây một đền thờ cho danh thánh của Ngài (29:14-16)

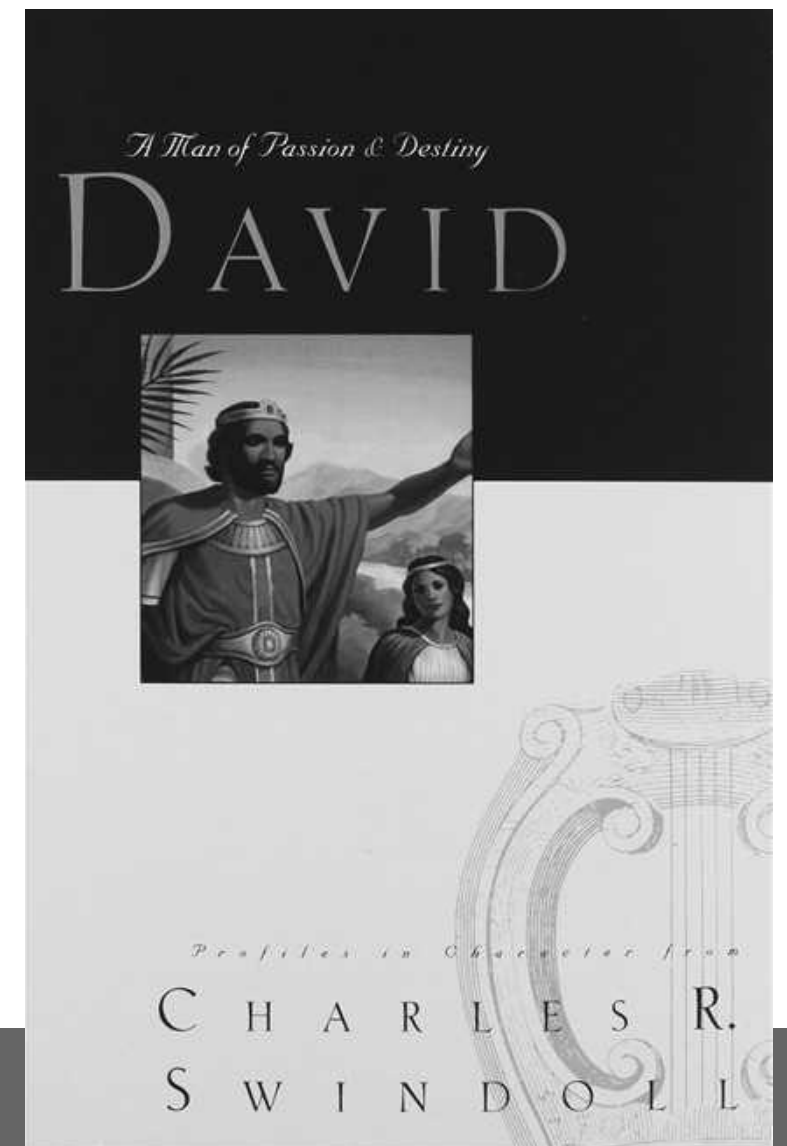
Đa-vít sống trong sự giàu có sang trọng nhưng chưa bao giờ những của cải đó nắm giữ được trái tim của ông. Ông từng đánh bại rất nhiều quân thù nhưng chưa bao giờ đánh trận để chiếm lấy những gì không thuộc về mình. Chủ nghĩa vật chất không có cơ hội nào để kiểm soát trái tim của Đa-vít. Ông nói: “Lạy Chúa, mọi thứ chúng con có đều là của Ngài, tất cả những gì đẹp đẽ nhất chúng con dâng cho đền thờ Chúa, nơi con đang sống và cả vương triều này, mọi thứ đều là của Ngài”. Đối với Đa-vít, Chúa sở hữu tất cả, không ngoại trừ điều gì. Có lẽ đây là thái độ đúng đắn cho phép ông đối diện với câu trả lời “Không” của Chúa. Ông đoán chắc một điều rằng Chúa nắm quyền kiểm soát và kế hoạch của Ngài là toàn hảo. Bởi thế, Đa-vít buông những thứ không thuộc về mình và phục tùng ý muốn của Chúa.

Kể đó, Đa-vít cầu nguyện cho những người quanh mình. Ông cầu thay cho dân sự, những người mà ông đã trị vì trong suốt bốn mươi năm. Ông xin Chúa nhớ tới những tài vật mà họ trình dâng để xây dựng đền thờ và xin Chúa kéo họ lại gần Ngài hơn (29:17-18). Đa-vít cũng cầu nguyện cho Sa-lô-môn: “Cầu xin Ngài ban cho Sa-lô-môn con trai con một tâm chí quyết vàng giữ trọn vẹn các điều răn, luật lệ, và mạng lệnh của Ngài, để nó thi hành tất cả những điều ấy, và có thể xây dựng một ngôi đền cho Ngài mà con đã chuẩn bị” (29:19).

Lời cầu nguyện tuyệt vời này cũng là di nguyện cuối cùng của Đa-vít, chỉ không lâu sau đó ông qua đời “lúc cao niên thượng thọ, được giàu sang và tôn trọng” (29:28). Đây quả là cách kết thúc cuộc đời trên đất thật đáng ngưỡng mộ. Sự qua đời của Đa-vít đồng thời nhắc nhở mọi thế hệ con cháu rằng dù khi một người mất đi, mọi di sản người đó để lại và mọi thứ thuộc về Chúa vẫn còn tồn tại vững bền đời đời.

Dầu cho một hay nhiều giấc mơ chưa trở thành hiện thực, một người con của Chúa có thể đáp lại câu trả lời “Không” của Chúa bằng sự ngợi khen, tạ ơn và lời cầu thay... vì khi một giấc mơ qua đi, mọi mục đích của Chúa có từ ban đầu không hề thay đổi.

Abigail Dang

SỨC MẠNH CỦA ĐỨC TIN

Gần đây tôi đã rời khỏi ngôi nhà mà tôi đã gắn bó một quãng thời gian dài, tuy có cảm giác không rời xa, nơi đây đã để lại trong tôi những hồi ức vô hạn. Nhưng chúng ta cần hiểu cuộc sống này vốn là một cuộc hành trình và chúng ta chỉ như những người lữ khách. Thiên quốc của Đức Chúa Trời mới là ngôi nhà vĩnh cửu của chúng ta.

Mỗi lần chúng ta rời khỏi một vùng đất, một ngành nghề, chúng ta luôn có một nỗi sợ về tương lai không chắc chắn, đó là suy nghĩ bình thường của con người. Khi người ta còn trẻ, họ có tuổi

xuân, nên không ngại đương đầu với mạo hiểm và nếm trải những điều khác nhau trong cuộc sống. Nhưng khi họ đã có tuổi họ sẽ lo lắng về một điều gì đó, nhưng cũng không muốn thay đổi, vì trước mắt họ có quá nhiều điều không chắc chắn; cũng có thể họ sợ sẽ đánh mất những điều tâm huyết và nỗ lực mà họ đã đạt được. Sự nghiệp- tiền tài- danh vọng- địa vị... Ví dụ họ không muốn rời khỏi nơi ở họ đã gắn bó một thời gian dài, cho dù nơi đó có cũ nát. Họ không muốn từ bỏ công việc họ đã làm lâu năm, cho dù chính sách đãi ngộ của công ty cũng không được tốt lắm.

Con người là vậy, doanh nghiệp là vậy và tôn giáo cũng vậy. Khi Peter, Paul và các tông đồ

đi rao giảng tin lành, họ không ngại rao giảng khắp mọi nơi, truyền bá Phúc Âm của Chúa, thách thức những kẻ bất bớ nhưng sau đó hình thành Giáo hội Thiên Chúa theo thời gian, việc đó đã trở thành những quy chuẩn và truyền thống của Giáo hội, các thế hệ tiếp theo cứ tiếp tục làm như vậy, và không thay đổi, có những cách mà các tông đồ làm phù hợp với thời đó nhưng hiện đại, Giáo hội vẫn gọi đó là: "những quy tắc thánh" để thực hiện theo; một doanh nghiệp "lão hóa" cũng như vậy, khi những người tiền nhiệm đã rời khỏi, những người kế nhiệm lên thay họ vẫn chỉ giữ những phương pháp tiếp cận thành công trước đó. Có thể thời đại đã thay đổi, họ vẫn không thể chấp nhận làm những điều mới mẻ, vì họ sợ sẽ phá hủy những điều mà người tiền nhiệm đã tạo ra.

Làm thế nào để chúng ta có một tâm hồn không bị "lão hóa"? Câu hỏi không nằm ở chỗ chúng ta níu giữ được bao nhiêu

phần thanh xuân, mà là chúng ta có điều gì trong đức tin của mình. Chúng ta là những Cơ Đốc Nhân, chúng ta đặt niềm tin nơi Chúa, nên cho dù thế giới có biến đổi, chúng ta cũng không phải lo lắng, vì Chúa luôn ở cùng chúng ta. Áp-ra-ham rời khỏi vùng đất của mình khi ông ấy đã là một ông lão, nhưng Áp-ra-ham tin vào những lời Chúa hứa sẽ ban cho ông. Áp-ra-ham dám mạo hiểm rời khỏi vùng đất của mình, lúc bắt đầu ông cũng không biết sẽ đi đâu, nhưng bởi đức tin Áp-ra-ham biết rằng cuộc sống trên đất này là tạm thời, nên không có điều gì làm Áp-ra-ham cảm thấy lo sợ.

Vì vậy, mỗi khi chúng ta đối mặt với những khó khăn bởi những điều không chắc chắn trong cuộc sống, chúng ta là những người Cơ Đốc Nhân chúng ta hãy giữ vững đức tin nơi Chúa. Chúa có kế hoạch sẵn cho mỗi chúng ta. Khi chúng ta tin vào Chúa là đấng toàn chi, toàn năng, không có nỗi sợ hãi nào có thể xâm lấn tâm hồn ta được. Bởi trong Chúa không có điều gì không thể chắc chắn.

Trần Hoàng Trung

"Bởi đức tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi đi đến nơi mình sẽ nhận làm cơ nghiệp, ông ra đi dù chẳng biết mình đi đâu. Bởi đức tin, ông cư ngụ như một ngoại kiều trong xứ Chúa đã hứa cho mình, sống trong các lều trại cũng như Y-sác và Gia-cốp, là những người đồng thừa kế cùng một lời hứa ấy."

Hê-bơ-rơ 11:8-9

NHÓM Y TẾ: ĐỨC CHÚA TRỜI THỰC SỰ ĐÃ XỨC DẦU CHO CÁC *hoạt động từ thiện*

Nhóm Y Tế của Hội Thánh Ánh Sáng Thật được tái cấu trúc vào tháng 6 năm 2016. Đến nay, nhóm có 9 thành viên: Chị Hồng, Anh Sơn, Anh Bình, Bác sỹ Ngọc, Bác sỹ Thắng, Bác Sỹ Tuấn, Bác sỹ Hà, Mrs Thủy và Dược sỹ Trang. “Hãy lấy lòng yêu thương mềm mại mà yêu nhau như anh em, hãy lấy lễ kính nhường nhau. Hãy siêng năng mà chớ làm biếng, phải có lòng sốt sắng, phải hầu việc Chúa” Roma 12:1—11 là câu kinh thánh gốc mà nhóm đã chọn cho một sự khởi đầu mới.

Từ khi tái thành lập, các thành viên trong nhóm cùng chia sẻ lời Chúa, các công việc của nhóm và cùng cầu nguyện cho nhau. Nhân dịp kỷ niệm 08 năm ngày thành lập Hội thánh, nhóm đã thực hiện chuyến công tác khám chữa bệnh từ thiện và phát quà cho trẻ em trường mầm non xã Trung Tâm, huyện Lục Yên, tỉnh Yên Bái vào ngày 16-17 tháng 9 năm 2016.

Mặc dù có tên là “Xã Trung Tâm”, nhưng đây là một xã miền núi nghèo, vùng sâu vùng xa của huyện Lục Yên, nơi sinh sống của phần lớn đồng bào dân tộc người Dao. Cảm ơn sự chu cấp nguồn lực của Chúa ban thông qua Hội thánh, công ty cổ phần y dược AGAPE, các thành viên của nhóm, Trường cao đẳng Y Yên Bái, và sự chung tay của các cán bộ trạm y tế xã, chúng tôi đã khám bệnh cho 196 người dân, bao gồm cả trẻ em. Trong số đó, 94 bệnh nhân được phát thuốc điều trị miễn phí. 61 người lớn được xét nghiệm máu, tiểu đường, viên gan trong đó có hai bệnh nhân bị viêm gan B, một số bệnh nhân bị viêm đường tiết niệu và đường mật. Trong số 93 người dân được siêu âm, khoảng 1/3 được phát hiện có sỏi tiết niệu và bệnh gan mật đã được tư vấn. Đây là lần đầu người dân được bác sỹ khám và siêu âm miễn phí ngay tại xã nên nhóm Bác sỹ Ngọc phụ trách hoạt động siêu âm, đã phục vụ tận tình từ 8:30 đến 1h30 để đảm bảo các Bệnh nhân có nhu cầu đều được siêu âm.

Ngoài ra, nhóm cũng đã phát 200 áo len ấm, bàn chải, kem đánh răng và bánh ngọt cho 200 trẻ em học sinh trường mầm non xã Trung Tâm.

Đức Chúa Trời thực sự đã xức dầu cho chuyến công tác này với những kết quả cao hơn mong đợi. Tại buổi tổng kết hoạt động, anh Vũ, trạm trưởng y tế xã đánh giá cao về hoạt động thiện nguyện của đoàn. Đoàn chúng tôi trở về với những cảm nhận về sự phước hạnh khi được góp một phần công sức nhỏ bé cho công việc của Đức Chúa Trời mặc dù gặp sự cố hỏng xe trên đường. Các thành viên trong nhóm chúng tôi cũng được Chúa khích lệ để làm tiếp các công việc thiện nguyện tiếp theo.

Chúng tôi tiếp tục cầu nguyện Chúa để xin Ngài hướng dẫn trong các hoạt động kế tiếp của nhóm để đóng góp nhiều hơn nữa trong công tác khám và tư vấn sức khỏe trong những năm tiếp theo để Tình Yêu Thương của Chúa Cứu Thế được nhân rộng được đến các nhóm cộng đồng, trẻ em nghèo khác nữa, Amen.

Nhóm Y Tế

TESTIMONIES ON SOMA'S SEMINAR

Last July, God gave me another chance to experience the love and serving of His faithful people by sending SOMA team to our church for mission trip. To me, it was a long wait for the team coming across the globe to give us a series of insightful sermons on God's love and the works of the Holy Spirit. What the 8-member team had done here in our church was truly hard work: having flown a long way from Australia and the U.S. to Vietnam, they had few hours to rest before starting a straight week with teaching English to the children from 8 AM to 5 PM and run the service from 8 PM to night. Their hard working sample is even more impressive when made a comparison with me, the attendant who overslept in the blissful Sunday morning because she was running out of energy the night before.

In John 13:35, it is written: "By this everyone will know that you are my disciples, if you love one another." I am deeply touched by the love of God when it is proven by His people's serving. The first team member I conversed with was Rev. Ian, for whom I had the pleasure to interpret in the first session. He was the role model of leader and communicator that I admired. But too bad, I missed his sermon on Sunday morning which every team member said that it was

utterly unmissable. That week, I had gone through ups and downs situations when confronting the words of God; I thought I did keep those depressing moments to myself. But Rev. Colin could see it through, came to me and expressed his concern for me in a serious yet most caring manner. He gave me the feeling that he cares about my presence and his prayerfully warm heart has soothed the uncertainty in my mind. And there was Mr. John, the gentleman that gave me so much surprise and respect. Most of the time he stayed quiet, but he would be the first person to notice which member was out of sight when we went shopping at the hectic old quarter. I really hope you enjoyed the trip to Danang and Hoian, Mr. John.

The retreat would not be made possible without the enormous contribution of the ladies. Our church members were taken with great care when we received the prayers and blessings from Mrs. Jill and Mrs. Kay. They were looking through the venue, finding any needy believer and laid hands on them and spoke the words of the Lord to them. In addition, I was lucky to know Teresa, the most cheerful and admiring sister I've ever met. Since we shared some similar spiritual experiences, her joyful attitude gave me the encouragement to overcome my circumstances. I wish

the best for your study on sermon interpretation. And we remember Liz, whose story I'm sure that the whole church was so impressed of her coming back to God and how He healed her soul, spirit and body. She not only brought the message of words of wisdom through the sermon, but also of God's deliverance and faithfulness through her life. Last but not least, we were drawn nearer to God thanks to Liz's talent and her heart of worship. Our pastor kept reminding us about the story of a man who found a treasure hidden in a field in Matthew 13:44 from the perspective of Liz: we are such treasure and God is the one who finds and sold everything in exchange for it.

The team, by the grace of God, has brought us a week filled with God's love, wisdom and His Holy spirit. What we have received from them is uncountable. As I mentioned above, I missed the last morning with them but I couldn't accept it. That's why I managed to see them at the shopping quarter just to spend some time, show my deepest gratitude for their serving and say a proper goodbye. I pray that God will continue to bless your lives so that you can become the source of blessings to others. I also pray that God will make a way for SOMA team and our church to meet again.

Until then, may the Lord bless you and keep you in peace.

Sincerely yours,

Evelyn Doan

SOMA workshop has been a great time for me to experience God, especially the session on teaching us to know that God is also our father spoke to my core.

The speaker asked us to reflect on our earthly father and what our earthly father has created an image of our heavenly father. I was burst into tears thinking of my father. My father passed away when I was 8 years old and my mother raised my elder sister and me on her own. I only had vague memories of my father because I was too little when he was gone.

The absence of my father created in me continuing anxiety, fear and instability. In our culture, a father, head of the family, is the one who supports financially and defends us. But, I never had those experiences. I was only known to my mother's taking on the role of my father, so even if she did her best, she was not the father figure I could have had if I hadn't lost my father.

Since I became a Christian, God has revealed himself through the Scripture as a father that I have not had. That session of SOMA workshop helped me to have a deeper understanding that our heavenly father can be so awesome, yet He can be so close and personal. This session reinstated that God is my father and I can have a personal relationship with him.

Abigail Dang

It was a great chance for us to join SOMA in Hanoi this summer 2016.

We learnt to understand more about our Heavenly Father and how to development the relationship with Him. With Teresa sharing, I was more confident to share with Him my thoughts, my feelings; handling Him my worries, my issues and solving problems with His Guides through my prayers.

What Teresa shared was so impressive because it was true to me when I used to hesitate when talking with our Heavenly Father as I thought perhaps I should not bother Him so much with my common issues or I might be still rather worried if He had forgiven for my mistakes before I asked Him to help.

Now I am more confident when trusting that He is my Father and He will always be willing to hear me cry. He will always be with me whatever I have done-right or wrong as I am His child and He never leaves me alone.

I also learnt and then experienced that our God is the Supernatural God and He can do everything. He can heal the sick with Holy Spirit. I was healed when the SOMA members prayed for me to pull out something not good inside my belly out and it worked so quickly. I also learned then that I myself could pray to get His Holy Spirit to heal myself too. I have practiced and I have seen the effectiveness.

Thanks be to God and Praise our Lord.

Amen!

My name is Thuy. I'm a member of CTTL. I had a good chance to attend a few days of SOMA workshop. I would like to thank the LORD so much for this opportunity. I'm impressed by a blessing tunnel. Teresa asked members of SOMA to stand opposite to each other and pray for each attendant. After being blessed, that person became a part of the blessing tunnel. At the end of the tunnel CTTL's members prayed for SOMA's members. After that, SOMA's members prayed for God's healing

upon attendants. Deborah and Teresa prayed for me and my headache was gone. I came to realize that God is a powerful healer. I pray that the Holy Spirit will continue to move in power and strengthen our church. Thank God for His great blesvsings to bring brothers and sisters from other countries here to have good fellowship with us.

Giang Thu Thuy

I had had a pain at the right knee for 3, 4 years. Sometimes, my knee turned red, hot and pain that made me difficult to climb up the staircase. I had never taken any medicine or seen a doctor last few years.

God healed me during a prayer in November 2015, however, my knee got to the same situation recently. SOMA team came sharing with us about the power of the Holy Spirit, I was moved and ministered then I got healed. Immediately, I could jump and walk without any limitation. I'm thankful to God who is the supernatural healer. I would like to say 'thank you so much' to SOMA who bring a great encouragement through the inspired words, live worship and the movement of the Holy Spirit. Thank you for sharing with us the word of prophecy, the word of wisdom, the word of knowledge. Most of CTTL's members are refreshed, and love God more and challenged to serve Him more effectively.

I pray that God will grant you even more gifts to minister many others for God's Name sake.

Rebecca Pham

I was very touched by the gift of words of knowledge. While praying, bishop Ian spoke up that he was lead by the Holy Spirit to pray a word of blessing and encouragement for someone who is the eldest son. That night, before coming to the service, I was quite troubled and anxious with my work. The prayer touched my heart and encouraged me. I was then empowered to exercise my gift of words of knowledge as well. I have seen that how God speaks to people through me, but never got the courage to exercise it, sometimes because of fear. Through SOMA's seminar, I have learned to exercise that gift in order to strengthen it.

Samuel Vu

SỰ BIẾT TRƯỚC

Tuyệt Vời

“Bàn tay Chúa dựng nên con và nắn đúc hình con”

Con cảm ơn Chúa thật là nhiều vì con biết rằng mọi chuyện đang xảy ra xung quanh con là chương trình và ý muốn tốt đẹp của Ngài. Chúa ơi, con tin nơi Ngài và chương trình của Ngài dành trên cuộc đời con và con cũng biết rằng Đức Chúa Trời, Ngài yêu con đến thế nào?

Chúa ơi, con chỉ biết dâng lời cảm tạ ơn Ngài vì mọi thứ Ngài ban là tốt lành.

Đôi khi tôi tự hỏi bản thân mình nếu như cuộc đời mình không có cơ hội biết đến Ngài thì giờ tôi đang làm gì? Ở đâu? Tôi đang sống một cuộc sống như thế nào? Trước đây sự bao bọc của gia đình của người thân và sự gắn bó cả một thời với mái trường tôi nghĩ nó đã quá an toàn cho tôi và tôi cũng không cần bận tâm tới những thứ khác. Sự an toàn mà tôi nghĩ có thật sự đủ lớn để tôi không còn lo toan không? Thật ra nó chỉ là cái thứ mà tôi tự tưởng tượng ra hay nói đúng hơn là cái vỏ bọc quá lớn mà tôi tự xây cho mình. Sự nghi ngờ xen lẫn bao nhiêu thắc mắc ủa về trong lúc ấy rồi tôi cũng thiết nghĩ rằng liệu tính cách chai lì của tôi có còn được biến đổi nữa không? Dường như nó là cái thứ gì mà xa xỉ với tôi quá. Cứ thiết nghĩ rằng cuộc đời mình chỉ sống với những nỗi lo toan, sự sợ sệt nó sẽ đeo bám mình cho đến bao giờ? Liệu mình cứ gồng mình lên thì mình có thể thoát khỏi nó không? Hàng ngàn câu hỏi cứ xuất hiện trong tâm trí tôi suy cho cùng tất cả cho thấy rằng tôi đang không thấy an toàn mà đang sợ, có lẽ nỗi sợ này không chỉ riêng tôi mà còn là nỗi sợ của nhiều đứa bạn cùng trang lứa tôi.

Thật tình mà nói tôi có một gia đình tuyệt vời, bố mẹ tôi tuyệt vời và yêu tôi nhiều đến nhường nào? Có lẽ tôi không thể diễn tả. Bố mẹ yêu tôi, quan tâm, lo lắng cho tôi đến mức tôi nghĩ rằng cả đời tôi ở cùng bố mẹ có cả gia đình vậy là đủ rồi. Đôi khi sự quan tâm, yêu thương của bố mẹ tôi làm cho đến cả mấy đứa con gái chơi với tôi phát ghen tỵ. Phải nói cái

ngày đó tôi oai, và tự hào về gia đình về bố mẹ đến thế nào? 2 đứa em sinh đôi chơi với tôi hồi bé cái Mai nói với tôi rằng, em ước bố em được một phần như bố chị, và em cũng ước em được gọi bố chị là bố của em. Nói thật nhé, tôi chả hiểu được sự tổn thương mà bố 2 em ấy đối xử với chúng, còn tôi tự nghĩ làm sao mà tôi có thể chia sẻ bố cho đứa nào được cơ chứ, nghe nức cười lắm vì hồi đó tôi ích kỷ. Vậy là tôi cứ thấy thỏa mãn rồi, cho dù có chuyện gì xảy ra thì có bố mẹ tôi ở đây rồi, chả có gì tôi phải lo cái ngày ấy cả.

Nhưng thật sự nó có đủ lớn để tôi hoàn toàn nghĩ mình không còn gì phải lo lắng nữa không? Cho đến một ngày của năm 2011 tôi phải xa nhà và đi đến một nơi lạ lẫm để học. Bao nhiêu là sự sợ hãi bao trùm tôi. Tôi nhớ cái ngày bố đưa tôi đi nhập học và đến lúc bố phải về quê, cái giây phút bố ôm chào tôi rồi đi về, nhớ khoảnh khắc đó tôi chả khác gì một đứa trẻ cứ ôm lấy bố và khóc, lòng tôi cứ nghĩ rằng liệu bố có thể ở lại với tôi được không? Tất cả chỉ là ý nghĩ của tôi bố về để lại tôi bơ vơ. Nghĩ lại tôi thấy mình trẻ con đến mức nào, lúc năm đầu tôi đi học đâu phải ở riêng đâu mà ở cùng gia đình cô của tôi cơ mà, ấy vậy mà lúc bố về tôi cứ thấy hụt hẫng, đến tận bây giờ cô tôi vẫn hay chọc tôi vì cái phi vụ ngày xưa ấy. Thế nhưng nó là phản ứng bình thường bởi bố và mẹ là cái nơi an toàn nhất tôi trú ẩn 18 năm trời, giây phút đó tôi vẫn như trẻ con

Ấy vậy mà thời gian trôi nhanh cho tới một ngày, một ngày mọi thứ diễn ra như có sắp đặt. Hôm đó tôi nhìn nhầm 2 tiết học sau lại thành 2 tiết học đầu, đạp xe đạp lên trường rõ sớm, vậy là phải ngồi đợi chán ngán ngoài ghế đá. Vậy mà ngay cả lúc tôi chưa bao giờ được biết hay nghe về Chúa thì Chúa đã yêu tôi và sắp đặt mọi thứ cho tôi. Bạn đang tự hỏi Ngài yêu tôi bằng cách nào ư? Ấy đó là một chị cùng trường tôi xuất hiện

trước mặt tôi và nói chuyện với tôi như thể chúng tôi quen nhau lâu lắm. Sự hụt hẫng chán ngán lúc đầu của tôi được Chúa thay bằng điều tuyệt vời ngay sau đó. Vậy là chúng tôi quen nhau như thể 2 chị em ruột. Tình yêu của chị dành cho tôi khiến tôi thắc mắc đến phát lạ. Tôi thiết nghĩ chị có cái động lực gì mà trong chị chan chứa tình yêu thương thế. Mặc kệ tôi cứ thắc mắc mà k có câu trả lời. Cho tới ngày 28/2/2012, ngày hôm đó trời se lạnh nhưng nghĩ đến cuộc hẹn tôi và chị là tôi ấm hết cả lòng, tan học tôi tìm một phòng trống chờ chị cứ ngỡ chỉ là tôi lại gặp một mình chị như bình thường thôi nhưng chị để tôi chờ gần 1 tiếng. Hôm nay lạ ghê chị không đến một mình mà chị còn có thêm 3 người bạn nữa ấy vậy mà tôi không được biết gì. Thật tình mà nói lần đầu gặp mà lòng tôi cứ thấy thân quen, khó tả đến tôi cũng không thể giải thích được. Thật vui mừng khi tôi gặp các bạn của chị và chị. Chúng tôi nói đủ thứ chuyện rồi chị chia sẻ cho tôi về Chúa Jesus. Đây là lần đầu tiên mà tôi nghe về cái thứ gọi là "tình yêu mặc dầu" đó. Trong lòng tôi tự nhận biết được rằng có lẽ Chúa đã biết tôi ngay cả lúc tôi chưa biết Ngài. Mọi người Cầu nguyện cho tôi và tôi mở lòng để đón tình yêu của Ngài. Chẳng hiểu sao tôi khóc, tôi khóc không phải tôi buồn. Tôi khóc, chị khóc và bạn chị khóc, khóc trong niềm vui trọn vẹn vì tôi và cả họ biết rằng Chúa yêu chúng tôi nhường nào, khóc trong sự hạnh phúc, khóc trong sự bình an bao trùm căn phòng chúng tôi ngồi. Mặc cho bên ngoài gió lạnh len lỏi tới từng góc ngách nào nhưng trong lòng tôi lúc này có Đấng vĩ đại trên tất cả ngự. Như có lời chép Ê-sai 43:10 "Đức Giê hô va phán: Các con là nhân chứng của Ta, và là đầy tớ Ta đã chọn, Để các con được biết và tin Ta, và hiểu rằng Ta là Đấng ấy. Chẳng có thần nào được tạo thành

trước Ta, và cũng chẳng có thần nào sau Ta nữa." Sự vĩ đại của Ngài, Tình yêu của Ngài là quá lớn trên cuộc đời tôi. Vậy là Đấng ấy bước vào lòng tôi từ giây phút đó. Tôi cảm nhận được sự hiện diện của Ngài trên cuộc đời tôi từ cái ngày đó đến nay. Ngài chăm sóc, biến đổi tôi theo cách tốt nhất Ngài muốn ban cho tôi. Thế rồi nó cũng trả lời cho tôi sự thắc mắc ban đầu mà tôi đặt ra cái lí do để chị yêu tôi, tôi biết tình yêu đó xuất phát từ Đấng vĩ đại ở trong chị. Tình yêu của Ngài lớn đến mức tràn qua chị để tôi và những người khác được biết về Ngài.

Tôi cảm ơn Chúa vì bằng cách này hay cách khác, Ngài luôn là Đấng sẵn sóc tôi từng giây, từng phút. Tình yêu Ngài lớn dần trong tôi, để cũng qua tôi tràn đến người khác nữa. Cả cuộc đời tôi chỉ biết cảm ơn Ngài vì sự dọn đường của Ngài đi trước tôi để tôi được gặp chị Hiền, người mẹ thuộc linh của tôi cũng là người con gái mà Đức Chúa Trời gọi tên "Con là chứng nhân cho Ta và là đầy tớ Ta đã chọn".

Hồng Thanh

Ơn cứu rỗi!

Nửa năm trước con dâng lời cầu nguyện
Xin Chúa Ngài thương xót tới chồng con
Để tâm trí anh không phải bị hao mòn
Cảm giác chông chênh như không nơi nương tựa

Ơn phước thay Chúa tiếp lời tự sự
Sự nhiệm màu đã lập tức tới ngay
Trước Chúa Ngài anh ấy đã tỏ bày
Mở cánh cửa đón xin Ngài làm chủ

Và từ đó cuộc đời anh thay đổi
Cảm giác chông chênh đã biến mất hoàn toàn
Ở trong lòng anh có sự bình an
Bởi tin tưởng Chúa sẽ luôn che chở

Cả gia đình con- bốn con người bé nhỏ
Giờ hòa trong Gia đình lớn của Cha
Cùng tìm bình an trong giai điệu Thánh Ca
Biết chia sẻ với những người khó nhọc

Cảm ơn Chúa cho chúng con được học
Lời của Ngài mỗi một buổi sớm mai
Cho chúng con thấy đường tới tương lai
Dù cuộc sống tốt xấu muôn nghìn lối

Có Chúa trong lòng cho con Ơn Cứu Rỗi
Biết khát khao một Sự sống Đời Đời
Dẫu biển kia có lúc đầy vơi
Xin Chúa mãi giữ con và chân đất.
Amen!

Deborah Giang

CHUYỆN KỂ VỀ BA NGƯỜI CHỊ EM

TRONG TRẠI HÈ 1- CHOICE ENCOUNTER 2016

Cảm tạ Chúa cho một chuyến đi là một cơ hội mà giờ ngồi đây mình có thể viết và nhớ được về họ.

Tôi muốn nói đến 3 người chị em trong gia đình Chúa. Trong bao nhiêu con người tuyệt vời mà Chúa đã tạo dựng tôi muốn kể về hai người chị em mà tôi đã có những cảm xúc về họ trong trại hè.

Người đầu tiên là người khá quen thuộc với tôi trong CTTL. Ngày đầu tiên đến sau bữa cơm trưa muộn tất cả đều mệt và vội vã nhận phòng để nghỉ ngơi, chỉ còn bạn ấy là không quan tâm đến mình ở với ai, cặm cùi thu dọn và nhặt các hộp cơm thừa và thu dọn thức ăn thừa sạch sẽ ở trên bàn. Tôi ngồi đợi và giúp bạn ấy một tay. Cuối cùng còn 2 chúng tôi Chúa đã đặt để chúng tôi cùng một phòng. Bạn ấy nói với tôi rằng: Em chỉ mong trong trại hè này Chúa cho em được ăn ngon và no. Rồi như mong đợi, ngày nào bạn ấy cũng khen ăn ngon và ăn no căng, miệng không ngót cảm ơn Chúa: "Chúa đã cho em toại nguyện." Một con người hết sức thuần khiết, đôi khi có thể làm người khác nản một chút, nhưng hơn thế nữa bạn ấy có một tấm lòng chu đáo, một ý thức sẵn sàng phục vụ bất kể việc gì cũng làm, đặc biệt một tấm lòng thờ phượng tuyệt vời.

Bạn ấy nói rằng mong có những bức ảnh đẹp làm kỷ niệm vì cũng ít được chụp ảnh

riêng tư và thế tôi trở thành phó nháy bất đắc dĩ để mang lại cho bạn ấy chút niềm vui. Tôi thường nói đùa là người đẹp phải chinh từng mi li mét để có bức ảnh dung dị và đẹp. Một tâm hồn tinh khiết hơn là những gì mà cuộc sống phơi bày. Thời gian trại hè bạn ấy được sống với những gì trong sáng và bản năng nhất, đó là những điều Chúa đã ban tặng: được tung tăng chạy trên bãi biển, được nhặt sao biển, bắt còng gió, treo cây hái quả... thật là một hình ảnh đẹp.

Một người em nữa lúc nào tôi cũng thấy em ấy lạnh lùng đứng một mình, chẳng thấy chơi với ai nhiều, tôi cũng không hiểu và cũng chẳng biết nhiều về em. Cho đến lúc em ấy cứ bám lấy theo hai đứa tôi vì cũng hay "bị" bỏ rơi một mình. Có bạn bảo đi đâu phải chờ em cẩn thận vì em sẽ ngơ ngác lắm. Tôi chẳng hiểu em đi trại hè theo sự rủ rê hay biết về Chúa được bao nhiêu. Cho đến một buổi chiều hai chị em trong phòng, em bắt đầu thao thao bất tuyệt về Chúa. Bắt đầu từ nhóm đầu tiên, tin Chúa thế nào, cuộc sống, gia đình ra sao... Tôi thấy trong ánh mắt em long lanh, khuôn mặt đẹp rạng ngời không như những gì tôi thấy từ trước. Hơn hết em luôn miệng ca ngợi Chúa là

phải cảm ơn Chúa rất nhiều, có Chúa em thấy bình an lắm, thấy tuyệt vời lắm. Tôi thấy mình đón nhận tình yêu của Chúa chẳng bằng em. Thật là chỉ có Chúa mới làm nên những điều tuyệt diệu cho con cái Chúa.

Người chị em thứ ba tôi đã quen trong buổi buffet lửa trại buổi tối chia tay cuối cùng trên bãi biển. Tôi nói rằng bạn ấy xinh đẹp và dẫn dắt thờ phượng Chúa rất cảm động. Bạn ấy nói em đã cầu nguyện và đó là Chúa đã cho em được như vậy. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện rồi bạn ấy coi mình như người chị em thân thiết vậy. Bạn ấy kể chồng vừa mất vì một căn bệnh hiểm nghèo và điều đáng tiếc là trước khi anh ấy đi đã chưa được cầu nguyện tiếp nhận Chúa. Tôi đã thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má, bạn ấy nói hai người rất yêu nhau đến lúc chết không rời. Anh ấy đã từng ngăn cản bạn ấy rất nhiều khi đến với Chúa. Bạn ấy đã

từng trốn đi trại hè One Choice vì tấm lòng yêu Chúa hơn bao giờ hết. Tôi cảm động khi nghe em chia sẻ về việc chồng chị mới qua đời, song được khích lệ hơn khi em nói rằng: và giờ đây, em được tự do hơn để hầu việc Chúa. Ôi thật tuyệt vời khi Chúa là Đấng ngự trị lớn lao nhất cho dù trong lúc cuộc sống đau buồn nhất. Câu chuyện về người bạn mới khích lệ tôi rất nhiều. Tôi tin rằng Chúa đang làm việc trong em, và đang mở ra cánh cửa mới chờ đón em bước vào thế giới mà Chúa đã ban phước.

Chúa cũng đã mở cánh cửa lớn cho tôi bước vào. Tôi đã lặng lẽ quan sát và dõi theo những anh chị em của gia đình lớn, những câu chuyện là sự dạy dỗ, là sự khích lệ lớn lao từ những điều nhỏ nhất nhất trong cuộc sống. Điều giống nhau nhất của con cái Ngài là tất cả đều có tấm lòng, sự trưởng thành về đức tin và tình yêu trọn vẹn trong Chúa.

Thu Hằng

ONE CHOICE ENCOUNTER 2016

NHA TRANG - VIETNAM
CCOH CTTL MCC

BƯỚC ĐI THEO SỰ KÊU GỌI

Chris Tomlin là một trong những lãnh đạo Hội Thánh ảnh hưởng nhất trên thế giới. Bài phỏng vấn này là những lời khuyên của anh về cách giữ cho mình luôn tràn đầy cảm hứng trong quãng đường bước đi theo những công việc mà Chúa kêu gọi.

Nếu bạn từng đến Hội thánh dù ít hay nhiều lần thì tôi dám chắc rằng bạn đã từng hát bài hát sáng tác bởi Chris Tomlin. Một vài năm trước tạp chí TIME ước tính rằng khoảng 30 triệu người hát các bài hát của Chris Tomlin vào mỗi ngày Chủ nhật- và đó mới chỉ là con số ở nước Mỹ. Vậy nên không có gì là phóng đại nếu nói rằng anh đã mang tầm ảnh hưởng đến các Hội thánh lớn hơn bất kỳ ai trong suốt 20 năm qua. Và khi trò chuyện cùng anh, có thể thấy được rằng anh là một người tràn đầy nhiệt huyết, người mà đang bước sang thập niên thứ ba trong mục vụ của mình. Chúng ta hãy cùng trò chuyện với Chris Tomlin và tìm hiểu xem điều gì đã truyền cảm hứng cho anh trong công việc và điều gì khiến anh luôn khao khát năm này qua năm khác.

Điều gì đã truyền cảm hứng cho anh?

Tôi nghĩ rằng khi Thánh Linh của Chúa thật sự ở trong bạn thì điều đó là bất diệt, nó luôn sống sôi và thể hiện ra. Chắc chắn có những ngày mà tôi cảm thấy "Có lẽ cuộc sống sẽ đơn giản hơn nếu mình bán bất động sản hoặc làm bồi bàn hay làm gì đó khác." Nhưng những suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua bởi vì Chúa đã đặt một sự kêu gọi không thể khước từ trong tôi. Tôi không nghĩ rằng bạn sẽ "nghĩ hưu" từ những sự kêu gọi của Chúa.

Vào cuối mỗi ngày tôi thường nghĩ "Mình đang thờ phượng con người hay thờ phượng Đức Chúa Trời?" Đó là điều mà tôi luôn dò xét chính mình. Liệu động lực của tôi có phải chỉ là để nhận được sự chúc tụng của con người và doanh thu bán đĩa nhạc?

Vào cuối mỗi ngày, thật sự tôi cảm thấy rằng nếu như thậm chí tôi không bán được một đĩa nhạc nào nữa thì tôi vẫn sẽ làm việc công việc Chúa kêu gọi. Tôi biết rằng đó là sự kêu gọi từ Đức Chúa Trời, và tôi hy vọng rằng điều này sẽ tiếp tục tác động đến những người khác nữa.

Anh nghĩ như thế nào về việc cố gắng giúp người khác thờ phượng khi từ phía bản thân không phải lúc nào anh cũng cảm thấy nóng cháy trong sự thờ phượng?

Trong đời sống, không phải lúc nào chúng ta cũng như đang đứng trên đỉnh núi. Và vấn đề trong đời sống của hầu hết mọi người đều luôn rất cụ thể, không chỉ đơn giản và mơ hồ như đám mây lướt qua. Đó là nỗi đau,

sự tổn thương, sự ích kỷ, tội lỗi. Có những thời điểm khi tôi thậm chí không muốn nghĩ đến âm nhạc, nhưng điều đó không kéo dài, bởi vì Đức Chúa Trời chính là nguồn điện truyền sức của tôi trong sợi dây liên hệ với Người, có lẽ là theo cách khác biệt so với những người khác. Và tôi có niềm đam mê mãnh liệt đối với âm nhạc.

Tôi cũng giống như tất cả mọi người. Tôi có thành công và thất bại, nhưng những điều đó không cản trở những điều mà Chúa ban cho tôi để phục vụ Ngài. Tôi biết rằng đó chính là công việc mà Chúa đã đặt để trên tôi, vì vậy tôi phải có trách nhiệm với công việc đó. Và tôi luôn cố gắng làm những công việc được giao.

Sáng tác nhạc không phải là việc gì huyền bí, cao siêu. Tôi không phải thức dậy là trở thành người soạn nhạc, cũng như bạn không phải thức dậy đã trở thành một người chơi piano. Bạn phải tập luyện. Tôi luôn cố gắng có trách nhiệm hết sức và làm việc chăm chỉ hết sức bởi vì tôi muốn dâng lên Chúa những điều tốt nhất.

Làm thế nào để anh luôn khỏe mạnh về thuộc linh cũng như thuộc thể?

Tôi nghĩ rằng điều tuyệt vời nhất chúng ta có thể làm là nghỉ ngơi. Bạn sẽ không bao giờ có thể giữ mình khỏe mạnh nếu cứ tiếp tục làm việc, làm việc và làm việc.

Tôi đã từng trải qua điều đó. Bạn cảm thấy thuộc linh và thuộc thể mệt mỏi, và bạn cảm thấy kiệt sức. Tôi tin rằng đó không phải là cách Chúa muốn chúng ta sống. Ngài muốn đời sống của chúng ta luôn được đổ đầy.

Vậy nên hãy nghỉ ngơi. Tôi thật sự may mắn vì đã kết hôn với một người vợ tuyệt vời, người đã dạy cho tôi rất nhiều, rất nhiều về sự cầu nguyện, lắng nghe tiếng Chúa và yên lặng.

Hiện tại, tôi cầu nguyện như vậy mỗi ngày. Đó là lời cầu nguyện khá dài và bao gồm những vấn đề khác nhau - chỉ là trò chuyện lớn tiếng với Chúa, nguyện Chúa nhắc nhở và cảnh báo về những nan đề sẽ đến với tôi hay gia đình trước khi điều đó xuất hiện, cầu nguyện cho sự bảo vệ trong năng quyền của Chúa Giê-su trên gia đình.

Tôi nghĩ rằng nghỉ ngơi là cách tốt nhất. Chắc chắn đây cũng không phải điều gì quá ngạc nhiên bởi vì Chúa Giê-su nhắc nhở chúng ta làm điều đó hàng tuần. Tôi nghĩ rằng ở thế giới chúng ta đang sống thì thật sự khó để làm như vậy. Nhưng từ bản thân mình tôi rút ra được một điều rằng mọi việc sẽ trở nên tệ hơn nếu tôi không nghỉ ngơi.

Trần Lan Anh (Dịch)

(Nguồn: http://www.relevantmagazine.com/god/pursuing-your-call#_=_)

Christopher Dwayne Tomlin (04/05/1972) là một ca sĩ nhạc Cơ đốc đương đại Mỹ (CCM), là người hướng dẫn thờ phượng, và là nhạc sĩ đến từ Grand Saline, bang Texas, Mỹ; anh đã bán được gần 30 triệu đĩa nhạc.

Một trong những bài hát nổi tiếng của Chris Tomlin là "How Great Is Our God", "Amazing Grace (My Chains Are Gone)", "Our God"- đồng sáng tác với Matt Redman, Jesse, Reeves và Jonas Myrin; "Whom Shall I Fear (God of Angel Armies)".

Chris Tomlin được trao giải Giọng ca Nam của năm vào năm 2006, 2007 (cùng với giải Nghệ sĩ của năm), và giải thưởng GMA Dove năm 2008, và Grammy cho Album Cơ đốc đương đại xuất sắc nhất trong năm 2012.

Tia nắng của một ngày mới

Một buổi sáng mới thức dậy sau một đêm trằn trọc và khó nhọc để đi vào giấc ngủ sâu, thật sự tôi không biết mình sẽ đối diện với một ngày mới như thế nào. Thêm vào đó chính là thời tiết mây mù, u ám càng khiến lòng tôi nặng trĩu.

Có lẽ trải qua những sự tổn thương, đổ vỡ tích tụ lâu ngày rồi khi không cần thiết chúng lại hiện lên khiến tôi mệt mỏi. Chính xác là tôi muốn gạt bỏ hết chúng đi, không còn một dấu vết vào của nỗi buồn nữa. Nhưng hằng ngày chúng vẫn đeo bám tôi một cách đáng sợ...

Rồi sáng nay, lẽ ra tôi gạt bỏ thì giờ tĩnh nguyện trong trạng thái như vậy. Song chẳng hiểu sao tôi nghe thấy tiếng nói bên trong của mình: "Trang, chẳng lẽ mày không tĩnh nguyện ư?"

Nó giống như thế này, sau một ngày rất bận bịu mệt như người bạn trở về nhà chỉ muốn nằm gọn trên chiếc giường rồi chìm vào giấc ngủ thật nhanh, nhưng lại bị đánh thức bởi một công việc cụ thể phải làm nào đó. Chính xác như vậy đấy, rồi tôi gạt bỏ cái việc đọc Kinh thánh trước như mọi khi mà chỉ nhắm mắt cầu nguyện với Chúa. Tôi nói với Ngài những khó nhọc, nỗi sợ hãi, sự yếu đuối của tôi. Rồi nài xin Chúa cho tôi sức mạnh để sống đắc thắng khỏi những thế lực ma quỷ đang tấn công trong tâm trí tôi. Xin Ngài tha thứ những điều ác và tội lỗi của tôi. Tôi xin Ngài chữa lành.

Tôi bắt đầu nói tiếng mới, thứ tiếng tất nhiên tôi không hiểu. Nhưng tôi biết, Thánh Linh đang cầu nguyện cho tôi. Rồi bỏ qua những thứ làm phiền

mình trong không gian và thời gian, tôi để Thánh Linh hành động trong lòng. Cuối cùng, tôi được Chúa cho tôi bài hát "Tâm linh tôi, yên ninh thay". Tôi mở máy tính, vào Youtube đánh bài hát đó rồi nghe. Tôi nghe bản mới của Kristene DiMarco và Bethel Music. Dòng chảy những âm điệu dần dần thấm đượm vào tâm hồn tôi.

"Tâm linh tôi, yên ninh thay", tôi được bình tĩnh ở trong sự hiện diện của Ngài. Rồi như được đánh thức khỏi cơn ngái ngủ... Tôi bắt đầu lần mò vào kế hoạch đọc Kinh thánh của mình.

Tôi mở ra, câu gốc trong Giê-rê-mi 29:11 như thế này:

Đức Giê-hô-va phán: "Vì Chính Ta biết chương trình mà Ta hoạch định cho các con; đó là chương trình bình an chứ không phải tai họa, để ban cho các con một tương lai và một hi vọng."

Tin được không? Tôi bật khóc trong vô thức. Tân lúc này, khi viết lại tôi cũng vẫn đang rơi nước mắt. Bởi vì Chính Chúa khiến tôi bất ngờ. Chúa thấu hiểu mọi sự suy tưởng sâu trong tâm can này...

Tôi lướt xuống, và:

"Bấy giờ các con sẽ kêu cầu Ta, chạy đến cầu khẩn Ta, và Ta sẽ nhậm lời các con. Các con sẽ tìm Ta và gặp được, khi các con tìm kiếm Ta hết lòng."

Khi đọc tôi đọc bản NIV, vì là tiếng anh nên Ta=I và các con=you cho nên tất cả những từ ngữ trong những câu ấy đều là lời Chúa trò chuyện với chính mình tôi.

Tôi bật khóc cũng phải thôi, vì đó là cảm xúc mà Chúa ban cho tôi khi tôi được Thánh Linh động chạm, đến nỗi tôi còn chẳng lý giải được nó.

Một sự bình an đến cùng với đáp án là lời hứa của Chúa. Khi cầu nguyện trước đó, tôi khao khát Thánh Linh cho tôi được lấp đầy và giải phóng tôi khỏi những thứ tôi đang cảm nhận. Và rồi món quà của Chúa đến "Tôi kêu cầu Chúa, chạy đến cầu khẩn Cha, và Cha nhậm lời tôi. Tôi tìm Chúa và đã gặp được Người, vì tôi đã tìm kiếm Chúa hết lòng." Không chỉ vậy nó còn là "Chương trình mà Cha hoạch định cho con; đó là chương trình bình an chứ không phải tai họa, để ban cho con một tương lai và một hi vọng." – một lời hứa chắc chắn: Bình an chứ không phải tai họa, một tương lai và một hi vọng.

Khi tôi thất vọng về bản thân đến nỗi thấy chính mình thật đáng thương; và dường như chỉ dám che đậy lấp liếm để không ai nhìn ra rằng mình không ổn...

thì vào hôm nay khi tôi kêu cầu, Cha đem sự bình an, yên tĩnh chạm tới nơi sâu thẳm của tâm hồn tôi. Không chỉ vậy Cha đem lại cho tôi một hi vọng về tương lai của mình trong khi chúng còn là những mộng lung mà tôi không biết rõ.

Thật tuyệt vời phải không?

Chỉ có Thánh Linh Chúa mới khiến cho ta bộc bạch chân thực nhất những cảm xúc của chính mình.

Một ngày không còn u ám nữa dù ngoài kia mây mù vẫn đang che phủ cả bầu trời và không gian.

Hi vọng trong sự bình an Chúa cho như là tia nắng của một ngày mới chỉ dẫn cho tôi...

Hà Nội, 21/04/2016

Kinh Thánh trong đời Cha Zossima

Nhà mẹ cha chỉ để lại trong lòng tôi những kỷ niệm quý giá nhất. Bởi vì con người không có kỷ niệm nào quý giá hơn kỷ niệm về thời thơ ấu của mình trong nhà mẹ cha, hầu như bao giờ cũng thế, nếu như trong gia đình có chút ít tình yêu và sự gần bó. Hơn nữa, ngay cả gia đình xấu xa nhất cũng có thể để lại những kỷ niệm quý giá, miễn là tâm hồn người ta có khả năng tìm kiếm cái quý giá. Trong số những kỷ niệm gia đình, tôi phải kể đến kỷ niệm về truyện Thánh Kinh.

Ở nhà tôi rất ham nghe truyện thánh, mặc dù tôi còn nhỏ lắm. Hồi ấy tôi có cuốn truyện Kinh Thánh, tranh rất đẹp, nhan đề là **"Một trăm lẻ bốn truyện thánh của Cựu Ước và Tân Ước"**, tôi học đọc theo cuốn sách ấy. Bây giờ nó vẫn ở trên giá sách của tôi, tôi giữ lại như một báu vật của quá khứ. Nhưng ngay từ trước khi biết đọc, tôi vẫn nhớ, có lần một cảm tưởng thẩm thía đầu tiên đã đến với tôi, năm tôi mới tám tuổi. Vào ngày thứ hai tuần lễ Phục Sinh, mẹ đưa tôi đi nhà thờ dự lễ, chỉ có một mình tôi thôi (anh tôi hôm ấy đi đâu, tôi không nhớ). Một ngày tuyệt vời, và bây giờ khi nhớ lại, dường như tôi lại nhìn thấy khói từ bình hương nhẹ nhẹ cuốn lên cao, và trên nóc vòm, tia nắng chiếu qua ô cửa sổ hẹp rọi xuống chúng tôi, khói hương cuộn sóng bốc lên tan ra trong ánh nắng. Tôi cảm động nhìn cảnh

tượng ấy và lần đầu tiên trong đời, tâm hồn tôi tiếp nhận một cách có ý thức hạt giống đầu tiên của Lời Chúa. Một cậu thiếu niên ra giữa nhà thờ, hai tay cầm cuốn sách rất lớn, lớn đến nỗi lúc ấy tôi có cảm giác thậm chí cậu ta phải khó nhọc lắm mới cầm nổi. Cậu ta để sách lên giá; mở ra đọc, và khi ấy bỗng nhiên lần đầu tiên tôi hiểu được người ta đọc gì trong nhà thờ.

Ở đất Ut-xơ có một người công chính và tin kính, ông ta giàu lắm, có cơ man lạc đà, cừu và lừa, con cái ông ta vui chơi, ông ta rất yêu chúng, cầu nguyện Chúa Trời cho chúng: *"Có thể lắm các con trai ta phạm tội trong khi chúng tiệc tùng"*. Một hôm quỷ lên hầu Chúa Trời cùng với các con Chúa Trời và nói với Chúa rằng nó đã đi khắp mặt đất và dưới đất *"Thế người có thấy kẻ tội tở của ta là Gióp không?"* - Chúa Trời hỏi nó. Chúa Trời trả lời kẻ tội tở vĩ đại thánh thiện của mình, khoe với quỷ. Quỷ mỉm cười khi nghe những lời đó của Chúa: *"Xin hãy trao hẳn cho tôi, rồi Ngài sẽ thấy kẻ tội tở của Ngài oán trách và nguyền rủa danh Ngài"*. Thế là Chúa Trời trao con người công chính mà Ngài rất mực yêu quý cho quỷ. Quỷ sát hại con cái ông ta, gia súc của ông ta, làm tiêu tan hết tài sản giàu có của ông ta, mọi cái phút chốc tiêu tan hết như tia chớp từ trời. Gióp xé quần áo gieo mình xuống đất và la gào: *"Tôi trần trụi lọt khỏi lòng mẹ, tôi sẽ lại trần trụi trở về đất bụi. Chúa cho, Chúa lại lấy đi. Tôi ngợi khen danh Chúa từ nay cho đến trọn đời!"*

Thưa các cha và các thầy, xin miễn thứ cho những giọt nước mắt lúc này của tôi, bởi vì cả thời thơ ấu của tôi

dường như lại hiện lên trước mắt tôi, lúc này tôi lại như hồi lên tám, lại như hồi ấy, tôi cảm thấy ngạc nhiên, bối rối và vui sướng. Hồi ấy trí tưởng tượng của tôi xúc động ghê gớm: những con lạc đà, quỷ Sa-tan, cách nó nói với Chúa Trời, rồi Chúa Trời để mặc cho kẻ tội tở của mình chịu khổ, và kẻ tội tở của Ngài kêu lên: *"Tôi ngợi khen danh Chúa dầu Chúa hành tội tôi"*, - rồi cả tiếng hát Kinh êm nhẹ, ngọt ngào trong nhà thờ: *"Mong sao lời cầu nguyện của con được đến Ngài"*, và khói lại bốc lên từ bình hương của linh mục và những con chiên quỷ gổ cầu nguyện! Từ đó, - thậm chí hôm qua tôi còn lấy cuốn sách ấy ra, - tôi không thể đọc thiên truyện thánh ấy mà không rơi lệ. Vĩ đại biết bao, bí ẩn biết chừng nào, vượt mọi sự hiểu biết! Sau này tôi đã từng nghe những kẻ giễu cợt và phỉ báng nói những lời ngạo mạn: *"Làm sao Chúa Trời có thể giao phó một người thánh thiện được Ngài yêu mến cho quỷ hành hạ, làm sao có thể cướp đi tất cả con cái của ông ta, khiến ông ta mắc bệnh ung nhọt đến nỗi phải dùng mảnh sành cạo mủ vết thương của mình, mà đây là Chúa chỉ cốt để khoe với quỷ Sa-tan: 'Người xem đây, vị thánh của ta có thể vì ta mà chịu đựng đến như vậy'"*. Tuy nhiên, sự tích ấy vĩ đại bởi lẽ đây là một điều huyền nhiệm, nơi mà những biểu hiện trần thế

chóng tàn và chân lý vĩnh cửu gặp gỡ nhau. Sự thật trần thế chứng kiến sự thật vĩnh cửu được hoàn tất trước mắt. Vẫn như những ngày đầu sáng tạo, Đấng Sáng thế kết thúc mỗi ngày bằng lời ngợi khen: *"Tốt đẹp thay những gì ta đã làm ra!"* - Ngài nhìn Gióp và hãnh diện về tạo vật của mình. Còn Gióp ngợi ca Chúa Trời, chẳng những ông phụng sự Chúa Trời mà ông phụng sự tất cả sự sáng tạo của Ngài từ thế hệ này sang thế hệ khác, đời đời kiếp kiếp, và đây là định mệnh.

Lạy Chúa, cuốn sách tuyệt diệu làm sao và những bài học sâu nhiệm làm sao! Thánh kinh ban cho con người phép lạ và sức mạnh mãnh liệt dường bao! Đây là tấm khuôn bức tượng miêu tả thế giới, con người và tính cách con người, tất cả đều được gọi tên và luật lệ của vạn vật được bày tỏ cho các thế hệ. Biết bao nhiêu bí nhiệm đã được giải đáp và phơi mở! Chúa Trời lại gây dựng cho Gióp, ban tài sản cho ông ta, nhiều năm trôi qua, ông ta lại có con và yêu quý chúng. *"Nhưng làm sao ông ta có thể yêu những đứa con sau này, khi những đứa trước không còn nữa? Mỗi lần nhớ đến những*

đứa đã mất, lẽ nào ông còn được hạnh phúc trọn vẹn với những đứa con sau này, dù đối với ông chúng đáng yêu đến đâu đi nữa?". Nhưng có thể lắm chứ: nỗi đau xót lâu năm dần dần chuyển thành niềm vui êm đềm, cảm động- đó là một bí nhiệm vĩ đại của đời người: bầu máu nóng của tuổi trẻ nhường chỗ cho tuổi già yên nhẹ, hiền hoà: tôi cảm tạ mặt trời mọc hàng ngày, trái tim tôi vẫn hát ca mừng mặt trời như trước, nhưng giờ tôi yêu hoàng hôn hơn, tôi yêu những tia nắng dài chênh chếch buổi chiều tà gợi nên những kỷ niệm êm dịu, cảm động, những hình ảnh đáng yêu trong cả cuộc đời dài lâu được Chúa ban phước- và bao trùm lên tất cả là sự thật của Chúa làm cảm động lòng người, hoà giải hận thù và tha thứ tất thảy! Đời tôi sắp hết, tôi biết là tôi cảm thấy như thế, nhưng trong mỗi ngày còn lại của tôi, tôi cũng cảm thấy cuộc đời trần thế của tôi đang liên kết với một điều gì mới mẻ, bất tận, chưa từng biết, nhưng gần gũi của cuộc đời mai sau, và mối linh cảm ấy làm cho tâm hồn tôi hân hoan rung động, trí óc tôi ngời sáng, tim tôi khóc vì vui sướng...

Trích đoạn tiểu thuyết *"Anh em nhà Karamazov"*, tác giả Fyodor Dostoyevsky
(Nguồn: <http://vnthuquan.org> , sưu tầm & biên soạn: sleepwalker)

GIA ĐÌNH LỚN CỦA CON ĐÃ CÓ CHÚA BAN PHƯỚC...

Con cảm tạ ơn Chúa, Chúa đã cứu con đến bây giờ. Nhiều lần con gọi Chúa, Chúa ơi lúc nào con cũng gọi Chúa, xin Chúa ban phước cho con của con và để con yêu Ngài.

Chúa đã ban phước cho gia đình lớn của con, đã hầu việc Chúa, gia đình hạnh phúc. Con cháu con hầu việc Chúa, xây dựng Hội Thánh, con luôn luôn nghĩ đến Chúa, chạy đua đến cùng.

Đêm nào con cũng cầu Chúa cứu con, con tin Chúa năm 95, 96 đến giờ này. Ngày chủ nhật nào con cũng không bỏ giờ nhóm cho đến bây giờ. Từ 5 tháng nay, con bị bệnh đến nỗi con không đi được, nhưng lúc nào trong đầu con cũng nghĩ đến Chúa.

Cách đây mấy chục năm thời bao cấp, mọi người trong cơ quan lúc nào cũng bảo con nghèo nhất. Đến bây giờ gặp lại, các chị em bảo bây giờ thì con sướng nhất cơ quan. Con nói với các chị em là gia đình lớn của con đã có Chúa ban phước, gia đình hạnh phúc yêu thương nhau.

Con cảm tạ ơn Chúa. Amen!

Bà Sơn

BÀ NỘI TÔI

"Gái yêu của bà"

tiếng bà nội như vang vọng đâu đây trong tâm trí tôi.

Đó là một ký ức nhạt nhòa vì đã quá lâu rồi tôi không còn được nghe giọng nói của bà nữa. Bà tôi đã không ăn không nói được trong một khoảng thời gian vì cơn đột quỵ khiến bà liệt nửa người. Dù tôi không thể nhớ rõ về bà khi còn khỏe nhưng cảm giác mà bà mang lại thì có lẽ không thể quên.

Tôi là đứa cháu gái gần út của bà, mọi người đều nói bà thương tôi nhất nhà, chính bà cũng nói vậy. Khi còn nhỏ tôi rất biếng ăn, bà thường bế tôi ra ngoài đầu ngõ của khu tập thể cũ, vừa đi vừa cố gắng đút cho tôi vài thìa cơm. Khi lớn hơn chút nữa bà dắt tôi đi học tiểu học, tôi nhớ ngõ chợ Thành Công hẹp bà thường đưa tôi qua, chiều chiều bà mua cho tôi đĩa bánh trôi ở cổng chợ, tối đến bà thường hay rán thịt hoặc làm món sườn xào chua ngọt cho tôi ăn với cơm. Có rất nhiều đêm bà nằm kể chuyện ngày xưa cho tôi nghe. Có vô vàn câu chuyện nhưng tôi nhớ nhất về câu chuyện thời bà ra Hạ Long theo ông. Ở quê ra, khi đó bà không có nghề nghiệp nên phải lao động quét dọn ở ngoài sân của một cơ quan. Bà thường nhìn vào thấy các cán bộ được làm việc trong nhà thoáng mát và đỡ vất vả, bà ước mơ và làm mọi điều để con cháu được ăn học tử tế và có tương lai như những nhân viên kia.

Bà đã cố gắng rất nhiều trong những năm sống trên đất, mọi sự khó khăn gian khổ bà làm đều vì mong cho con cháu có một cuộc sống tốt đẹp. Bà à, con mong những năm cuối đời bà đã vui vẻ chứng kiến chúng con trưởng thành và có cơ hội học tập rất tốt. Con cảm ơn bà nhiều lắm vì những cố gắng thầm lặng để con có được ngày hôm nay.

Về hưu là thời gian để nghỉ dưỡng nhưng bà tôi vẫn luôn lao động, bà làm mọi việc trong nhà, chăm ông và thỉnh thoảng còn đi tiêm cho bệnh nhân. Khi lớn hơn tôi dần xa bà, không còn những đêm nằm ôm bà nghe chuyện, thừa dần những bữa cơm chiều bà nấu. Bà gọi điện cho tôi rất nhiều, nhiều lúc khiến tôi thấy phiền phức "Con à, con ăn cơm chưa?"; "Nhà có rau gì ăn rồi?"; "Bố mẹ có ở nhà không, con có đói không?", có nhiều lúc tôi đã gắt lên với bà trong điện thoại. Nhưng không một ngày nào bà quên cuộc điện thoại với tôi. Cuối tuần nào bà cũng tìm mọi cách để gia đình được quây quần. Bà rất sạch sẽ, rau sống phải rửa đến năm, sáu lần, bà chuẩn bị bữa ăn từ sáng sớm vì rất háo

hức được đón con cháu về. Thế rồi những bữa cơm cũng dần khó ăn hơn, bà không thể nếm được mùi vị của thức ăn và cũng dần không ngồi ăn được với cả nhà nữa. Bà à, con nhớ những cuộc điện thoại của bà lắm dù ngày nào cũng là những câu hỏi đó, con ước gì được quay trở lại thời gian để biết trân trọng những phút giây đó.

Đến khi bà ốm nặng không thể nói, bà vẫn viết ra giấy mỗi ngày: "Mấy giờ con đi học?"; "Mấy giờ con ăn cơm?", một lần nữa tôi lại cáu gắt với bà. Có lúc tôi thấy mệt vì phải chăm sóc bà mà quên mất tôi đã lớn lên như thế nào, bà đã chăm sóc tôi như thế nào. Khi nhìn vào tôi thấy những ngày cuối đời của bà thật buồn và quặn quai khi phải chống lại với bệnh tật. Nhưng không ngờ bà lại có cách nhìn khác. Không biết bao trang giấy xuất hiện nét chữ nguệch ngoạc của bà nói lời cảm ơn Chúa: bà cảm ơn Chúa vì trước đây xuất thân hèn kém nhưng Chúa đã nâng bà lên, cho bà được người ta biết đến vì con cháu giỏi giang; bà cảm ơn Chúa vì luôn lắng nghe và đáp lời cầu nguyện của bà trong những lúc ốm đau, và cảm ơn Chúa vì mọi điều.

Bà có lẽ không thể dạy tôi Toán học hay Khoa học nhưng qua bà, tôi thấy được phần nào tình yêu thương của Chúa, bà giúp tôi học cách yêu thương quan tâm đến những người xung quanh. Bà cũng không phải người nổi trội trong đám đông nhưng tôi tin rằng ngày hôm nay, khi đứng đây mỗi người đều nhớ đến một kỉ niệm với bà, và chắc chắn chứa đựng sự quan tâm, yêu thương của bà. Tôi sẽ nhớ mãi hình ảnh bà ngồi nhặt rau ngoài cửa nhà, nụ cười phúc hậu của bà, cái hôn tạm biệt của bà và câu nói bà rất yêu tôi, bà xin Chúa ở cùng tôi trên mọi bước đường đời.

Con cảm ơn Chúa vì người bà hết lòng yêu thương con, người luôn trông cậy Chúa, người luôn sẵn sàng ban ra và hy sinh để qua đó mà con được phước như ngày hôm nay. Con tin rằng giờ này đây bà con đã được thoát khỏi xiềng xích của bệnh tật, không còn đau đớn nữa, bà đang được ở trong nhà Chúa, nơi chỉ có hạnh phúc và sự bình an. Bà đã hoàn thành cuộc đua, bà về tới đích và giữ được niềm tin, giờ này bà đang chờ đợi đến ngày được gặp con cháu, khi đó sẽ chỉ còn niềm vui trong Chúa. Chúng con sẽ nhớ bà rất nhiều.

Sarah Vu

KHI BẠN QUA ĐỜI, BẠN MUỐN NGƯỜI XUNG QUANH SẼ NHỚ GÌ VỀ BẠN?

Câu hỏi này đã từng đặt ra trong một buổi sáng chủ nhật tại Hội thánh CTTL khiến tôi thức tỉnh, bởi hình như điều này chưa hề được đề cập trong đời sống trước đây của tôi và chắc chắn của cả rất nhiều người khác tin Chúa hay chưa biết đến Chúa.

“Khi tôi qua đời tôi muốn mọi người nhớ đến tôi là một người như thế nào”, câu trả lời là: Một người luôn luôn vui vẻ, hòa đồng; Một người chồng, người cha tốt; Một người giàu lòng yêu thương và cảm thông giúp đỡ những người xung quanh; Một người trung tín với đức tin và vững vàng đến cùng với cuộc đua cho tới đích... vv... Có rất nhiều câu trả lời nhưng tựu chung lại là chúng ta đều muốn được mọi người nhớ đến với những điều tốt đẹp.

Khi còn trẻ thì người ta chưa nghĩ đến điều này nhưng càng lớn tuổi, càng từng trải và chiêm nghiệm về cuộc đời, rồi

chuẩn bị về với “thế giới bên kia” thì người ta càng thấm điều này sâu sắc hơn. Nhưng cảm tạ Chúa là người có đức tin thì giác ngộ điều này sớm hơn nhiều và vì vậy cũng sống có ý thức hơn, sống tốt hơn, sống một cuộc sống để làm sáng danh Đức Chúa Trời yêu quý.

Câu trả lời này, với tôi cũng được sáng rõ hơn khi mà trong thời gian 8 tháng qua, hội thánh đã từ biệt 2 người thân yêu về với ngôi nhà của Chúa, đó là ông Hội và bà Sơn. Ông bà qua đời để lại nhiều suy ngẫm cho chúng ta, những con cháu của Hội thánh Chúa. Ông bà qua đời để lại sự thương nhớ và yêu mến cho Hội thánh CTTL bởi phong cách sống giản dị, luôn có lòng yêu thương mềm mại, nhường nhịn, quan tâm tới mọi người và nhất là nêu gương về một Cơ Đốc nhân với đức tin bền vững và quyết tâm đi đến cùng trên chặng đua tới đích mặc dù bệnh tật luôn đeo đuổi những tháng ngày cuối đời.

Tôi mới tin Chúa và sinh hoạt tại Hội thánh hơn 4 năm nhưng mỗi lần được trò chuyện cùng ông bà là thêm một lần được nghe những lời yêu mến Chúa. Ông Hội hay nói với tôi tin Chúa là con đường tốt đẹp, đời sống thay đổi tốt đẹp. Các cháu thanh niên biết đến Chúa có được sự giáo dục, dạy dỗ nên rất ngoan... Chứng ấy câu thôi nhưng nói lên điều sâu sắc như một chân lý.

Với bà Sơn, trong những tháng ngày cuối đời đau ốm triền miên, thể xác chịu đau đớn, lẽ thường tưởng chừng khó có thể nói lên lời cảm tạ Chúa. Nhưng ngược lại, người tin Chúa có thể chịu đựng đau đớn về thể xác, về bản thân họ; nhưng tinh thần họ luôn được an ủi, bởi họ luôn nghĩ đến và cảm tạ Chúa vì những điều đã được Chúa ban phước lớn lao hơn, vững bền hơn rất nhiều.

“Gia đình lớn của con đã có Chúa ban phước...”

Con cảm tạ ơn Chúa, Chúa đã cứu con đến bây giờ

Chúa đã ban phước cho gia đình lớn của con, đã hầu việc Chúa, gia đình hạnh phúc. Con cháu con hầu việc Chúa, xây dựng Hội Thánh, con luôn luôn nghĩ đến Chúa, chạy đua đến cùng”. Nhớ đến bà, tôi lại nhớ đến một người phụ nữ đảm đang, nhân hậu, sống hết lòng vì con cháu; yêu thương thân thiết với những người thân xung quanh mình, và trên hết là 1 tấm gương luôn trung tín, vượt lên mọi hoàn cảnh để kiên trì giữ vững đức tin và chạy đua đến cùng những ngày sống trên đất.

Khi bạn qua đời, bạn muốn người xung quanh nhớ gì về bạn?

“Là người luôn trung tín, giữ vững đức tin và chạy đua đến cùng” với tôi, đó là câu trả lời có ý nghĩa sâu sắc nhất bởi đó chính là suối nguồn phước hạnh đời đời Chúa ban cho.

Minh Yến

Nhớ bà!

Nhớ bà cặm cùi
Nấu những bữa cơm
Cả nhà quây quần
Yêu thương tổ ấm

Nhớ những trưa hè
Ham chơi với chị
Canh cháu không ngủ
Bà thức cả trưa

Nhớ những buổi đêm
Nhà cháu mất điện
Bà gọi sang bà
Bật điều hòa ngủ

Nhớ nhà ngõ nhỏ
Ông chở cháu về
Bà mua cháo ngao
Đút cháu từng miếng

Yêu những ngày ấy
Tuổi thơ êm đềm
Cháu nhớ bà lắm
Bà ơi! Bà ơi!

Bà ơi bà ơi!

Vũ Thu Nga

Summit là một khóa học hè kéo dài 2 tuần về các thế giới quan dưới con mắt của những Cơ đốc nhân dành cho các bạn học sinh, sinh viên Mỹ lứa tuổi từ 16-24. Nhưng cảm ơn Chúa, mình có cơ hội được trở thành một trong số ít những sinh viên Châu Á được tham dự Summit qua một quỹ học bổng Hàn Quốc tài trợ cho 15 học sinh Châu Á đến Mỹ và tham dự chương trình này.

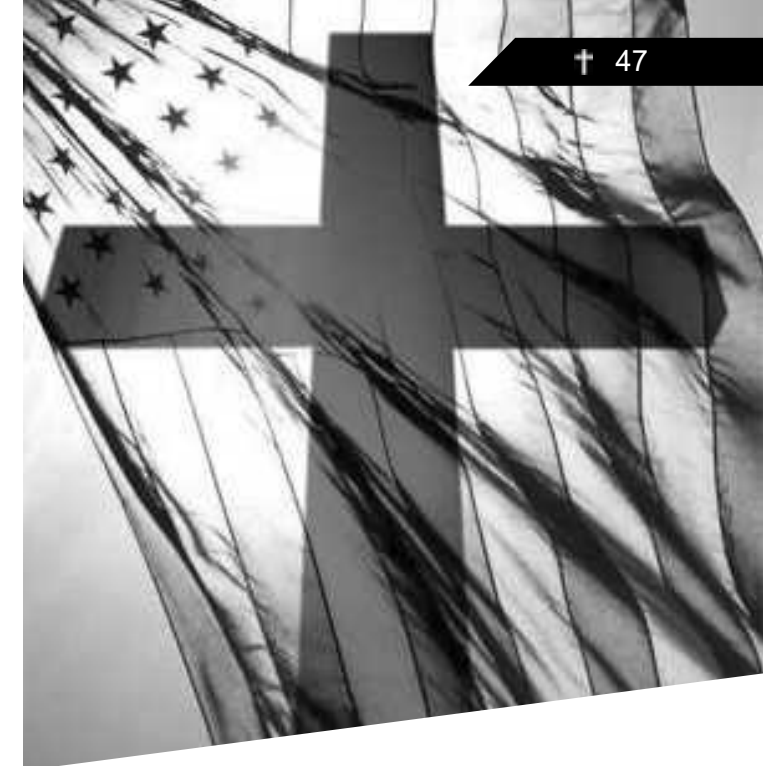
Dù chỉ có hai tuần ngắn ngủi ở bên Mỹ, nhưng những ơn phước, bài học mà Chúa đã bày tỏ trên đời sống mình có lẽ sẽ đi cùng với mình trên quãng đường bước theo Chúa sau này. Mình kinh nghiệm được rằng, cánh cửa mà Chúa đã mở ra, thì không ai có thể đóng được.

Và cánh cửa Chúa đã đóng, thì cũng không có ai có thể mở được. Điều này được thể hiện rõ trong chuyến bay từ Việt Nam sang Mỹ của mình.

Ngày đến sân bay, mình vẫn nhớ như in cảm giác bồi hồi của một cô bé vừa bước sang tuổi 19, nay sẽ được đặt chân sang Mỹ- giấc mơ của bao người. Tự tin cầm chiếc vé đến quầy check in, cô nhân viên cầm vé của mình nở một nụ cười rất tươi, nhưng những gì vài phút sau cô ấy nói với mình và gia đình thì như sét đánh ngang tai vậy. “Chị xin lỗi, chuyến bay của em đã cất cánh từ 0h05 phút rạng sang hôm qua. Em đã lỡ mất chuyến bay của mình.” Đầu óc tôi quay cuồng, đã có vài tích tắc tôi nghĩ rằng, chắc mình và nước Mỹ không có duyên với nhau. Mẹ tôi đứng bên cạnh, rất bình tĩnh, nói với tôi rằng: “Con hãy cầu nguyện Chúa đi.” Trong

lúc yếu lòng như vậy, thực sự việc nói lên một lời cầu nguyện thật là khó khăn. Tôi chỉ ngừng mặt lên sân bay, thầm nói với Chúa rằng: “Nếu đây là kế hoạch Chúa dành cho con, xin Chúa hãy bày tỏ cho con.”

Và thật kì lạ, những giây phút sau ấy có lẽ là những giây phút mà mình không bao giờ quên được. Nhìn thấy Chúa làm việc một cách thật lạ lùng, lạ lùng một cách đầy quyền năng mà mỗi lần nghĩ lại mình vẫn không cầm được nước mắt. “Em may mắn thật đấy, lịch trình chuyến bay ngày hôm nay giống ý xì với lịch trình chuyến bay ngày hôm qua. Có nghĩa là em có thể đổi được chuyến bay, và chỉ mất một số phụ phí là tiền phạt và tiền để nâng cấp lên hạng Thương Gia vì Hãng Thường đã hết vé. Điều này chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử Hãng hàng không Nhật Bản cả.” – đó là những gì chị điều phối viên của Hãng hàng không Nhật Bản nói với tôi. Đóng phụ phí xong,

THÔNG ĐIỆP TỪ Summit

những gì xảy ra sau đó lại một lần nữa cảm động tôi và mẹ tôi về những gì Chúa làm. Mình nhìn thấy cô điều phối viên đó, một người hoàn toàn xa lạ mà mình chưa gặp bao giờ, đang làm hết sức và rất trách nhiệm để giúp đỡ một hành khách đăng trí như mình. Và cuối cùng, sau một lúc nhập mã rồi đổi chuyến bay rất căng thẳng, mình cũng cầm được chiếc vé máy bay sang Mỹ. Đây có lẽ sẽ là một kỷ niệm sân bay khó quên dành cho mình cũng như cả gia đình, nhưng hơn cả là mình chứng cho việc Chúa thật tốt lành và kỳ diệu biết bao.

Vậy là sau 21 tiếng với 3 chuyến bay, mình đã đặt chân đến nước Mỹ và được đón chào bằng nụ cười nồng hậu của cô Honken- người cho mình ở nhờ trong vòng 3 ngày mình đến sớm trước khi trại hè bắt đầu. Summit nằm trên một ngọn đồi, và nhà cô Honken thì ngay cạnh Summit. Trong 3 ngày ở nhà cô Honken, cô có dẫn mình đi giới thiệu những người làm ở Summit. Những hành động bé nhỏ ấy đã giúp mình có thể hòa đồng với cộng đồng nơi đây dễ dàng hơn trong hai tuần sau đó. Cô Honken giống như một bà tiên ở trong những bộ phim

hoạt hình mà mình đã được xem. Chồng cô là một thương binh, ông mất một tay và một chân, nhưng cô Honken có nói với mình rằng: “Tuy ông ấy cụt một tay một chân, nhưng ông ấy có thể làm được tất cả những điều mà người đủ hai tay hai chân làm được. Và đấy là điều vì sao bác rất yêu và cảm phục ông ấy.”

Ba ngày trôi qua, vậy là cô Honken đã thay mặt bố mẹ tôi, đưa tôi sang Summit và gửi gắm tôi cho các nhân viên ở đó. Summit nơi tôi học, ăn ở là một tòa khách sạn cũ đã rất lâu đời rồi, vì vậy mọi thứ thuộc về

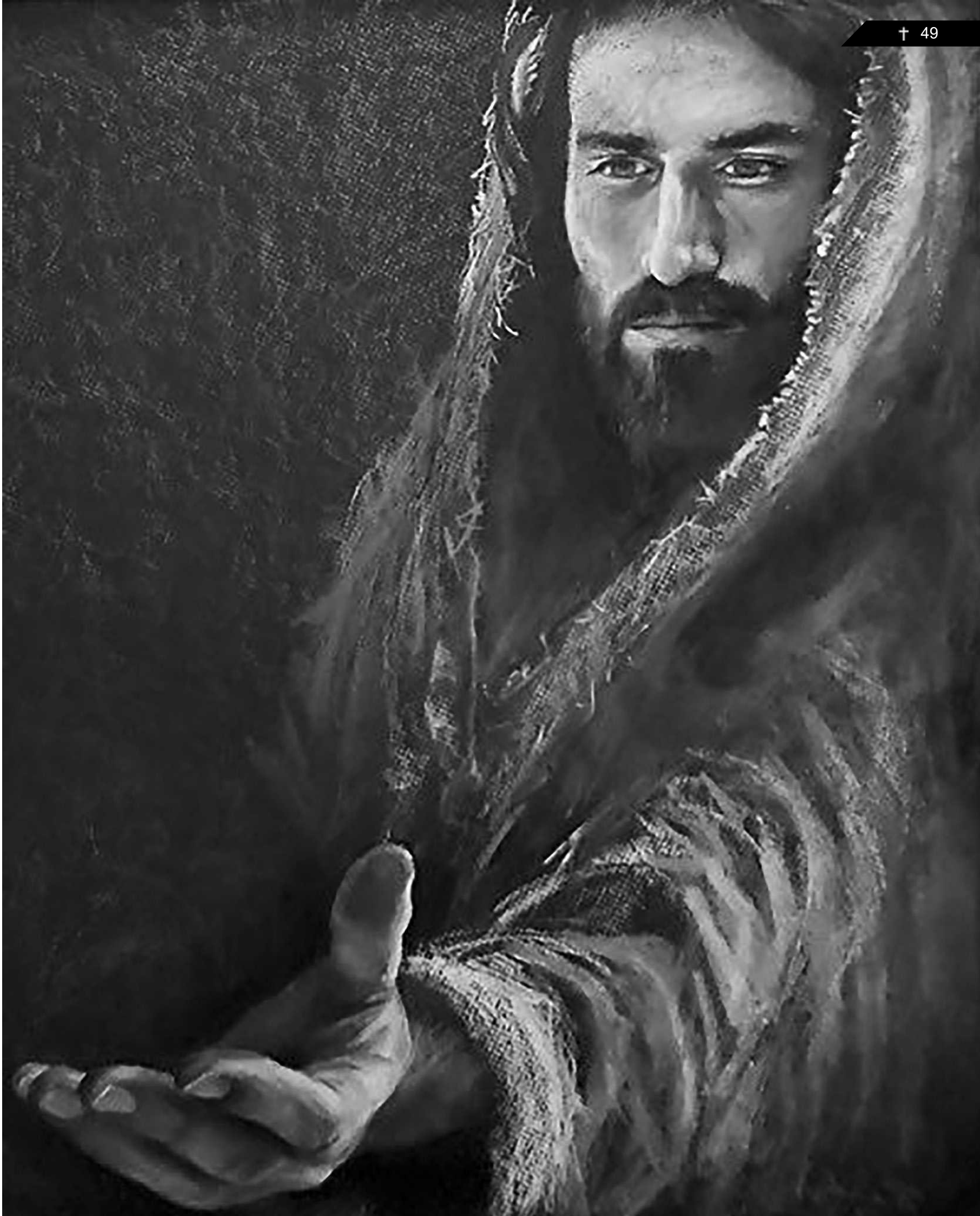
Summit đều mang một nét gì đó rất truyền thống và cổ kính. Nhóm nhỏ của mình gồm có 6 người bao gồm chị trưởng nhóm. Ngoài mình ra, thì 5 bạn gái còn lại đều là người Mỹ. Các bạn trạc tuổi tôi, da trắng, mắt xanh, tóc vàng, mũi cao và rất xinh. Vị chủ tịch của Summit có nói với bọn mình câu nói này: “Summit là nơi bắt đầu cho những tình bạn xuyên suốt cuộc đời của bạn.” Đúng như vậy, không thể ngờ rằng, 5 đứa bọn mình lại có thể trở nên thân thiết như vậy chỉ trong thời gian hai tuần ngắn ngủi. Cho đến bây giờ khi về Việt Nam, mình vẫn thường xuyên liên lạc, skype với các bạn để mọi người có thể cùng nhau chia sẻ và cầu nguyện cho nhau.

Việc học ở Summit rất được chú trọng. Mỗi ngày bọn mình học ít nhất là 8 tiếng, với những chủ đề vô cùng khác nhau, chạm đến tất cả các khía cạnh của thế giới. Mỗi lớp học lại là một giáo sư khác nhau, một cách tiếp cận khác nhau khiến cho các học sinh Summit dù mệt mỏi nhưng luôn hứng thú và hào hứng mỗi khi đến giờ học và giờ thảo luận ngoài trời. Những người giảng dạy ở Summit đều là những chuyên gia chính trị, xã hội, kinh tế hàng đầu ở Mỹ. Tuy mỗi người có một nét riêng, nhưng có một điểm chung ở họ mà không thể lẫn vào đâu được, họ đều là những con cái Chúa phục vụ Ngài tận tụy và mong muốn truyền đạt được sự thật, đức tin của họ cho thế hệ sau này, để bọn mình, những người trẻ tuổi

có thể đứng lên và trở thành những người lãnh đạo, những người hầu việc Chúa.

Nói về Chúa là nói về tình yêu bao la của Ngài, lòng thương xót Ngài dành cho muôn dân, là ân điển của Người ban cho tất cả chúng ta, dù chúng ta không xứng đáng. Summit truyền tải đến mình những thông điệp trên, nhưng ngoài ra Summit còn dạy mình hãy là một chiến binh của Chúa. Là một chiến binh để chiến đấu trên đấu trường thuộc linh từng ngày, từng giờ, từng phút để mở rộng vương quốc của Chúa, khiến nhiều người biết đến Chúa, biết đến tình yêu thương vô điều kiện của Chúa. Summit mở mắt mình với cách tiếp cận của Cơ đốc nhân tới các vấn đề của thế giới, và nhắc nhở mình rằng, dù con đường bước cho Chúa, sống cho Chúa sẽ rất khó khăn, sự bất bở luôn vây quanh mình nhưng mình phải thật mạnh mẽ và vững tin mà bước đi. Sự thật thì chỉ có một, và sự thật là: “Chúa yêu thương thế gian đến nỗi Ngài đem con một của Ngài là Chúa Giê – su Christ xuống thế gian để chết cho tội lỗi của chúng ta, để hầu cho ai tin Ngài thì sẽ không bị hư mất mà sẽ nhận được sự sống đời” cần được rao truyền khắp nơi để ai cũng sẽ cúi đầu trước Chúa, cầu xin sự tha thứ nơi Ngài mà quay lại với Ngài. Và cảm ơn Chúa, vì chính Chúa đã đưa mình đến Summit để mình được mở mắt, được cảm nhận tình yêu của Chúa và để có thể sống một đời sống cho Chúa dũng cảm và đầy tin cậy.

Vân Thanh

"Sometimes when GOD doesn't answer our prayers right away, it is because He is waiting for the right time. God knows when we are ready"

The first time I learned this sentence was the time I was reading a novel titled "Heidi". It was about a little girl living with her grandfather in a mountainous area in Switzerland many years ago. While staying away from her grandfather, she got terribly homesick and she wished she could have gone back to her grandfather. She wondered why GOD did not answer her prayer right away. And one day, only after she could read and write, only when the friendship between her and the disabled girl became very strong that brought next amazing things to be happened, she could go back as she wished. Eventually, she became so grateful to GOD who did not answer her prayer when she wished and she realized that if He did so, she would never be able to read the Bible for the blind grandmother of Perter, her neighbor nor to have a chance to see amazing grace for her dear friend, the disabled girl to be able to walk again.

Through my life's experience, I believe that GOD knows everything, even the thoughts I have never shared with anyone.

I had a health check-up almost one year ago and the doctor found I had cord-nodules. They were so obvious in the examination images. I could not speak clearly as usual. The reason could be a poor treatment on my sore throat

GOD IS OUR HEALER

long time ago. I often blamed my husband, who is a doctor, for not taking care of my health well, not sending me for a health checkup. I became disappointed and worried when the doctor said that my condition would be worse if I did not have a better treatment.

At the same time, I read some articles about other related sicknesses and thought perhaps God would call me to the eternal home. Maybe, that is better for me. I cannot carry my overloaded burden any longer. My husband would be regret one day that because he did not care for me well enough, he would have to do everything by himself. My children might have to learn to be independent and that might be good for them.

Then, one day, I lost my voice. I hardly spoke out for some weeks. I was also busy with some business trips and continued with my thoughts that

things would be finished soon and ignored the matter.

By that time, my daughter got some problem with her ear after some weeks swimming in a public pool and needed to see a doctor. My husband asked me to take her to the doctor for the last day of her treatment. After hearing voice, the doctor requested me to have an immediate check on the throat and told me to take some pills for one week. One week later, the throat seemed a bit better but the voice was still lost. The situation remained the same during next few days. Eventually, I decided to see a doctor for a checkup and asked my husband to take me to a hospital. He refused to do so since that hospital just moved away. Instead, he persuaded me to wait until he finishes work in the afternoon, then he would bring me to a private

clinic. However, he played badminton after the work and came back home when the clinic had been closed and he just said to me, "it is too late now, we may go tomorrow!"

I went to bed with a terrible thought of going to die soon. My daughter tried to find me with her hands, she held me tightly while she was sleeping that night. My tears ran on my face. I felt so guilty and I was so selfish. I had thought of giving up everything without concerning my children who need me a lot.

I got up early next morning and prayed God to forgive my selfish thoughts. I put my hands on the throat, thinking about the lesson of "GOD's HEALING" in SOMA's seminar recently and prayed Him not only to heal my throat but also amend my soul to strengthen my personal relationship with Him till the day I go on to eternity to be with Him.

My husband took me to the clinic two hours later. After doing some examination on my throat, the doctor said the nodules had completely gone.

What an amazing grace!

He heard my cry and responded to my prayer in the way to teach me how precious this life was and how I needed to press on. He also taught me not to rely on anyone else but Him and He is always there for me.

He is my soul Healer.

In Him I am strong!

In the Name of Jesus Christ I pray.
Amen!

Deborah Giang

Trải nghiệm cá nhân của tôi với Chúa bắt đầu cách đây chưa đầy một năm, khi Chúa trao cho tôi tự do.

Chúa tìm thấy tôi khi tôi đang đi loay hoay tìm “chuẩn mực đúng đắn”, điều mà không ai có thể phản bác. Tôi mong dựa vào đó mà phân xử mọi tình huống gặp phải trong cuộc sống.

Tôi khi đó tin vào nhiều điều: sức mạnh của con người, sức mạnh của của cải vật chất, sức mạnh của pháp luật và nhiều thứ “sức mạnh” khác. Đáng ngạc nhiên, những niềm tin đó không giúp tôi vững vàng hơn, mà ngược lại, khiến tôi luôn cảm thấy hoang mang về con đường mình nên theo. Con người liệu có sức mạnh nếu trong tay không có của cải? Của cải vật chất của con có giúp ích nếu không được sử dụng theo luật pháp? Luật pháp có tuyệt đối đúng nếu

nó là sản phẩm của con người không có tầm nhìn? Dẫu đó là một con người có tầm nhìn liệu tầm nhìn ấy có đủ xa cho cả quốc gia? Dân tộc? Nhân loại? Chứng kiến nhiều điều chướng tai gai mắt, nghe và tiếp nhận nhiều thái độ bất mãn với tính đúng đắn của những “sức mạnh” mà mình tin (hay không tin!?), khao khát tìm thấy niềm tin “chuẩn không cần chỉnh” trong tôi càng thêm nhức nhối.

Như dây leo non bắt đầu vươn đủ dài để cần một giàn chống, tôi hân hoan mừng rỡ khi được nghe về Chúa – Đấng Sáng Tạo, được biết về quyền năng và công việc Ngài làm, để chắc chắn Ngài và đường lối Ngài là điều mình vẫn luôn tìm kiếm. Học lời Chúa, tôi hiểu mình không thể đòi hỏi con người luôn luôn đúng vì rốt cục con người chỉ là vật thọ tạo, đã

MÓN QUÀ TỪ CHA

Nguyễn Minh Châu

phạm lỗi và vẫn tiếp tục phạm lỗi. Tôi hiểu đồng tiền chỉ là một phương tiện trao đổi mà người ta gán thêm cho nó quá nhiều quyền năng xuất phát từ lòng tham vật chất. Luật pháp – bất chấp việc nó đã được công nhận để làm thước đo công lý trong một quốc gia, và đôi khi, giữa các quốc gia – cũng không tránh khỏi việc bị con người lợi dụng như một công cụ để thực thi những điều phi lý. Thay vì tôn thờ và trói buộc những đeo đuổi của mình vào một sự vĩ đại không tưởng, tôi biết mình chỉ có thể đoái thương con người, cẩn trọng với đồng tiền và càng cẩn trọng hơn với pháp luật. Thời điểm Chúa tìm thấy tôi, tôi được tự do.

Không chỉ cắt khỏi tôi cái cùm??? của sự tôn thờ, Chúa trao cho tôi món quà mà tôi không hỏi: Tình yêu.

Trước khi biết đến Chúa và tình yêu vô điều kiện của Chúa, tôi từng bị ám ảnh rằng mình sống thiếu thốn và thua thiệt.

“Sao chân mình không thẳng và dài như chân Thanh Hằng nhỉ?”

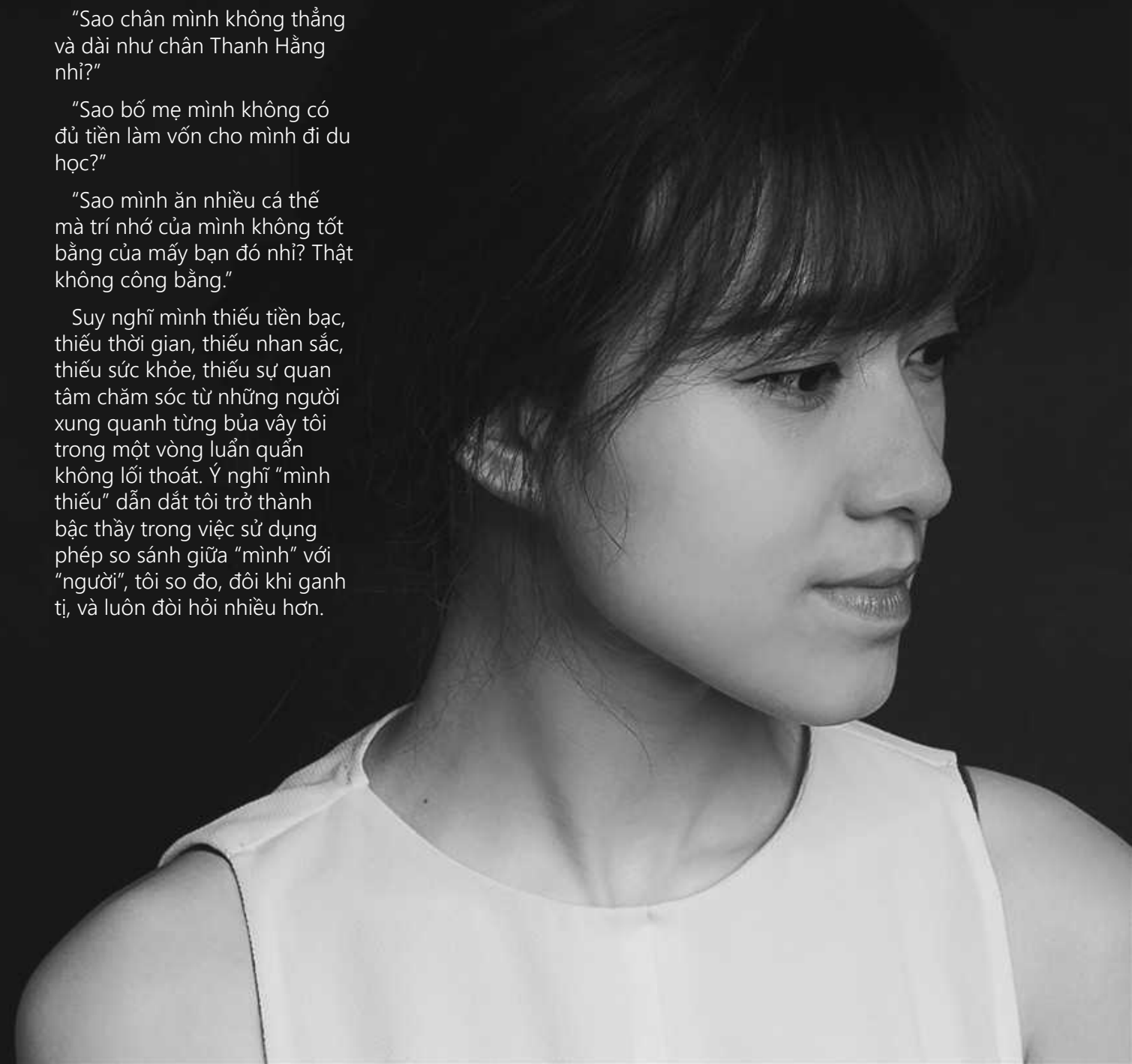
“Sao bố mẹ mình không có đủ tiền làm vốn cho mình đi du học?”

“Sao mình ăn nhiều cá thế mà trí nhớ của mình không tốt bằng của mấy bạn đó nhỉ? Thật không công bằng.”

Suy nghĩ mình thiếu tiền bạc, thiếu thời gian, thiếu nhan sắc, thiếu sức khỏe, thiếu sự quan tâm chăm sóc từ những người xung quanh từng bủa vây tôi trong một vòng luẩn quẩn không lối thoát. Ý nghĩ “mình thiếu” dẫn dắt tôi trở thành bậc thầy trong việc sử dụng phép so sánh giữa “mình” với “người”, tôi so đo, đôi khi ganh tị, và luôn đòi hỏi nhiều hơn.

Chúa ân cần gỡ từng nút thắt oái oăm tôi đã tự buộc cho mình. Biết tới Chúa và tình yêu cứu chuộc của Ngài, tôi biết mình đã có điều quý giá nhất. Hơn thế, điều quý giá ấy tôi được trao mà không cần phải trả bất cứ thứ gì, chỉ cần có Chúa trong tôi và tôi trong Chúa. À, vậy ra tôi đã nhận đủ và vẫn luôn có đủ. Tiền bạc, thời gian, nhan sắc, sức khỏe và sự quan tâm hiển nhiên rất đáng quý, song tôi chỉ thực sự thiếu thốn khi không có Chúa trong cuộc đời mình.

Sự tự do và tình yêu là món quà lớn Chúa trao tặng cho tôi. Tôi vững tin nơi Chúa và thanh thản hơn trong cuộc sống của chính mình. Món quà lớn – niềm hạnh phúc vô tận này liệu tôi có nên giữ cho riêng mình?

INTERCESSION

25/09/2016

KHAO KHÁT ĐƯỢC BIẾT CHÚA MỖI NGÀY

Kính lạy Cha là Đức Chúa Trời yêu dấu của chúng con. Cảm tạ Chúa vì lời Chúa mà chúng con đã được nhận thông qua bài học ngày hôm nay.

Xin Chúa giúp chúng con lấy việc làm vinh hiển danh Chúa thành mục tiêu suốt đời của chúng con.

Xin Chúa khiến chúng con được khao khát được biết Ngài muốn chúng con làm gì và ban cho chúng con sự kiên nhẫn để chờ đợi ý Ngài và sống trung tín trong lúc chờ đợi đó.

Xin Chúa ban cho chúng con sự khao khát Đức Thánh Linh để nhận được sự tươi mới mỗi ngày và được ban sức lực để phục vụ Chúa. Chúng con cần sự trung tín để đi theo đường lối Ngài trong cuộc sống đầy cám dỗ này và sự khôn ngoan trong cả những việc nhỏ lẫn những việc lớn và khó để tôn vinh danh Ngài.

Con cầu nguyện rằng Ngài chúc phước trên mọi mục vụ của Hội Thánh.

Con cảm tạ Chúa vì mục vụ Alpha đã được diễn ra và con cầu xin sự dẫn dắt của Ngài từ buổi đầu tới buổi cuối và cả những khóa sau.

Với tập san True Light, xin Ngài nhắc nhở chúng con rằng đây là dịp mà chúng con có thể chia sẻ những lời chứng và cảm tạ Chúa nhằm khích lệ anh chị em và chúng con vui mừng được làm điều này.

Xin Ngài cũng nhớ đến những người đang yếu lòng hay đau yếu trong tâm linh và thể xác.

Xin Chúa chúc phước trên sự thông công của chúng con, để anh chị em con thực sự yêu thương, khích lệ, cầu nguyện cho nhau, và cả thách thức nhau sống đời sống mà Chúa đã truyền dạy.

Hãy giúp chúng con sống một cách đắc thắng và đầy ơn trước mặt những người thân để chúng con thực sự trở thành hương thơm của Đấng Christ và là môn đệ của Ngài.

Chúa ơi, xin Ngài giúp chúng con không chỉ nhóm lại với nhau ở nơi đây, nhưng sẽ còn bước ra và mang ảnh hưởng của mình đến với thế gian này.

Chúng con có thể không trở thành những người nổi tiếng hay quyền lực, nhưng giúp chúng con có đủ sự xúc dầu của Chúa để sống dạn dĩ vì những giá trị của đời sống Cơ Đốc và trở thành những sứ giả thực sự cho Chúa Jesus - con đường duy nhất để quay trở về với Đức Chúa Trời.

Vì Chúa là hy vọng của thế gian và Chúa cũng hứa khiến dân của Ngài trỗi hơn hết tất cả mọi dân.

Một lần nữa, con cầu xin Chúa bày tỏ ý muốn thiên thượng của Ngài trên đời sống chúng con và trang bị cho chúng con để sống và làm vinh hiển danh Ngài.

Con xin dâng mọi sự lên với Chúa và thành kính cầu nguyện. Trong danh Chúa Jesus Christ, Amen!

Evelyn Doan

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, tôi không phải muốn nói với tất cả mọi người: “Tôi đã được cứu”, mà tôi chỉ dám nói rằng: “Tôi đã từng lạc lối”, vì vậy tôi đã lựa chọn trên con đường này.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, không phải tôi cảm thấy tôi thánh khiết hơn bạn, mà tôi thừa nhận rằng tôi đã từng vấp ngã, vì vậy tôi cần chỉ dẫn trong cuộc sống này.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, không phải tôi chứng minh rằng tôi là người mạnh mẽ, mà tôi thừa nhận rằng mình thật mềm yếu, và tôi cần sức mạnh để tiếp tục bước đi.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, không phải tôi muốn khoe về thành công của tôi, mà tôi thừa nhận những thất bại của mình, vì thành tựu của tôi chẳng là gì trong mắt Cha.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, không phải tôi là người luôn biết hết mọi điều, mà tôi muốn thừa nhận rằng tôi vẫn còn quá khờ dại, và tôi cần tìm hiểu những lời từ Ngài.

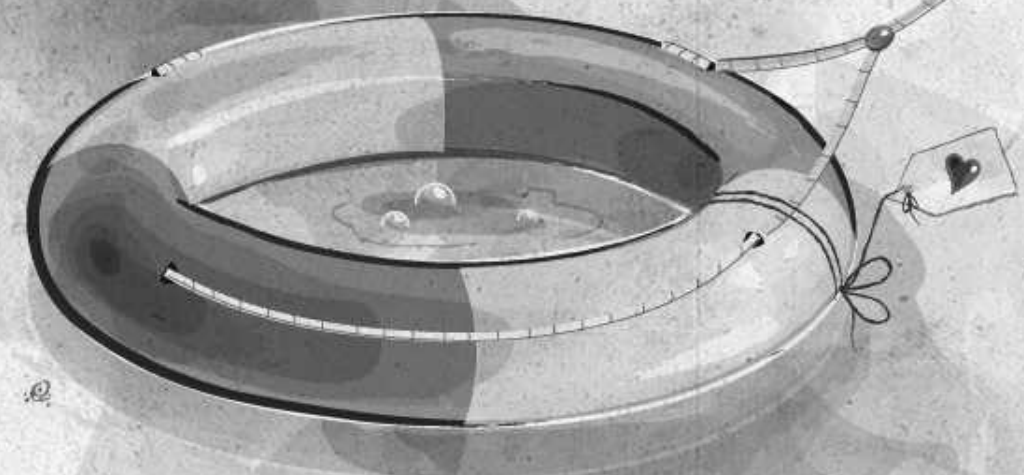
JOHN 3:16 | BELIEVERS4EVER.COM

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, tôi không nhận mình hoàn mỹ, mà nhận ra những điểm yếu hay tội lỗi của mình quá rõ ràng, nhưng Chúa vẫn chấp nhận những điểm yếu và tội lỗi của tôi.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, tôi vẫn cảm thấy có những đau khổ trong cuộc sống, nhưng có một điều khác, tôi có thêm một Đấng có thể lắng nghe tôi mọi điều, vì vậy tôi vẫn luôn tìm kiếm Ngài.

*K*hi tôi nói tôi là Cơ Đốc Nhân, tôi không bình luận hay phán xét những người xung quanh, bởi tôi không có quyền phán xét ai. Bởi tôi biết, Chúa yêu tôi!

Hoàng Trần Trung (Sưu tầm)

*Khi tôi nói
tôi là
Cơ Đốc Nhân*

CHURCH OF THE TRUE LIGHT

NEWS

27/03 – 30/10/2016

07- 10/04/2016

Học về thờ phượng cùng Church of Good Sepherd Singapore

24/04/2016

Bác Hoà (Hồng) trở về sau ca phẫu thuật thành công

14/05/2016

Giao lưu cùng thanh niên HT Hàng Đa (HEC)

20/05/2016

Trại hè nam giới

27/06-02/07/2016

English Summer Camp with American team

06-09/07/2016

CTTL Retreat and English Summer Camp with Soma team from Australia

10/07/2016

Baptised for 6 people: chị Châu, cô Nga, chị Thanh, Trung, chú Tuấn, Yến

13/06/2016

Quỳnh Anh tham gia Summit ở California, LA

21/06/2016

Vân Thanh tham gia Summit ở Colorado, USA

20- 23/07/2016

Trại hè 1 - Choice Camp ở Nha Trang

30/07/2016

Chuyến đi thiện nguyện đến HT ở Thái Nguyên cùng chú Lee

01/08/2016

Sarah chuyển đến Mỹ sinh sống và học tập

05- 07/08/2016

Training về Alpha ở Singapore

20/08/2016

Ngày bầu trưởng nhóm Alpha, nhiệm kỳ 2 năm (Nhiệm kỳ I: Chị Ngân)

10/09/2016

Bắt đầu chạy chương trình Alpha đầu tiên ở CTTL

16- 17/09/2016

Ban Y Tế khám chữa bệnh thiện nguyện ở Yên Bái

22/08/2016

Bà Sơn trở về nước Chúa

18/09/2016

Em Hoàng Đạt trở về tin nhận Chúa

21-23/10/2016

Học về âm nhạc cùng nhóm Church of the Good Sepherd Singapore

